

treball

PROLETARIAT DE TOTS ELS PAÏSOS
UNIU-VOS

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número 499

del 17 al 23 d'octubre de 1977

Preu: 15 pessetes

El Pacte de la Moncloa

Unir totes les forces per consolidar la democràcia

Quan aquest número de TREBALL arribi a les mans del lector, el "Pacte de la Moncloa" ja estarà pràcticament concretat, si es confirmen les impressions recollides en medis pròxims al govern després de la tercera tanda de conversacions que va tenir lloc dimarts a Madrid. Si és així, el govern i els partits de l'arc constitucional hauran arribat a importants conclusions de govern que, un cop negociades amb les organitzacions de treballadors i empresaris, passaran al Congrés de Diputats per convertir-se en disposicions legislatives. L'Espanya tindrà un programa comú d'emergència, del qual seran responsables les principals forces polítiques i socials, que permetrà iniciar la solució de la crisi econòmica i avançar resolutament cap a la consolidació de la democràcia.

EL PROGRAMA ECONÒMIC: CORRECCIONS POSITIVES

La primera reunió de la Moncloa (vegeu TREBALL, número 498) va sentar les bases d'un compromís sobre qüestions relatives a la política pressupostària, la seguretat social, la política monetària, els preus i salaris i l'ocupació, i va fixar les línies generals

d'un programa de reformes, entre les quals cal destacar l'elaboració d'un codi de drets dels treballadors, que els comunistes havíem reclamat des de la campanya electoral. L'acord de principi incloïa la creació de set subcomissions encarregades de desenvolupar i concretar el programa econòmic. I dimarts, data de la reunió de la comissió econòmica, formada per experts del govern i dels grups parlamentaris, passa a la pàgina següent

Congrés de Diputats

Gallego, vicepresident

Ignacio Gallego, membre del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya, diputat del PCE per Còrdova, fou elegit dimarts, dia 19, vicepresident quart del Congrés dels Diputats, en el curs de la sessió plenària en la qual el Congrés va quedar definitivament constituït. "Després d'un període de quaranta anys, els legítims

representants del poble tornen a seure al seu lloc", digué Fernando Alvarez de Miranda, president de la Cambra. El vell palau de la Carrera de San Jerónimo, que pocs dies abans havia estat escenari de l'aprovació del projecte de llei sobre amnistia que cancel·lava definitivament la guerra civil era, ara, el marc d'un acord que, més enllà de les divergències, és una prova de la voluntat de concòrdia i reconciliació. La Mesa del Congrés: quatre vicepresidents, representant cada un d'ells les quatre forces polítiques més votades el 15 de juny. Ignacio Gallego havia declarat a "Mundo Obrero" després d'aprovar-se l'amnistia: "No hem aspirat a cap protagonisme. Si per cas, hem recordat que reconciliació i amnistia eren inseparables. Ara, en el Congrés, l'amnistia serà de tots."

Torna el president

Josep Tarradellas i Joan, president de la Generalitat, arribarà diumenge a Barcelona després de trenta-vuit anys d'exili. El president Tarradellas, que es troba ja a Madrid en el moment de tancar aquesta edició de TREBALL, serà rebut a l'aeroport de Barcelona per la totalitat dels parlamentaris catalans i altres representacions cíviques i es dirigirà al recinte de Montjuïc (Avinguda de Maria Cristina), on tindrà lloc l'acte de recepció oficial.

(Pàgina 3)

IV CONGRÉS amb la veu de tots

Del 29 d'Octubre al 1er de Novembre Palau de Congressos BARCELONA

Els dies 29, 30, 31 d'octubre i 1 de novembre tindrà lloc al Palau de Congressos i Comunicacions de Barcelona el quart congrés del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Hi assistiran uns mil dos-cents delegats en representació dels prop de quaranta-cinc mil militants del partit, gran part dels quals han participat activament en els debats precongessuals, particularment intensos les darreres setmanes. Tots els delegats han estat elegits democràticament per les agrupacions del PSUC, que han culminat el procés de discussió i debat intern elegint els òrgans dirigents del partit a tots els nivells.

El Comitè Central del PSUC, que aquest cap de setmana es reunirà a Barcelona per tal de perfilar tots els detalls relatius al Congrés i especialment per aprovar la proposta de reglament intern, va precisar ja, en la seva reunió plenària dels dies 3 i 4 de setembre, l'ordre del dia del Congrés, que serà el següent: primer, discussió de l'informe del Comitè Central sortint i de la resolució o resolucions corresponents; segon, discussió i aprovació definitiva del Programa del PSUC; tercer, discussió i aprovació dels Estatuts del partit, i quart, elecció del Comitè Central i els altres

òrgans de direcció.

A més dels delegats, assistiran al Congrés, amb dret a veu però no a vot, un nombre de militants convidats que encara no està plenament determinat, així com una delegació del Partit Comunista d'Espanya, una altra de la regió del Piemont del Partit Comunista d'Itàlia. Totes les sessions, excepció feta de la relativa a l'elecció del Comitè Central, seran obertes als mitjans de comunicació acreditats, que podran seguir així, directament, els debats i les votacions. Un portaveu de la Mesa del Congrés facilitarà informació diària de les sessions a tots els representants dels mitjans informatius.

L'acte de clausura del Congrés, obert a tots els militants i simpatitzants del PSUC, tindrà lloc al Palau d'Esports de Barcelona el dia 1 de novembre a les 8 del vespre i hi intervindrà Santiago Carrillo, secretari general del Partit Comunista d'Espanya.

Amb ocasió del quart Congrés, el PSUC ha editat el cartell que reproduïm parcialment.

La Festa del PCE (Pàgs. centrals)

ve de la pàgina anterior

taris, es confirmà plenament l'ampli consens en les línies principals del programa, que ha estat objecte de concrecions i correccions, en general positives, pel que fa a la necessitat que la sortida de la crisi no es faci a costa dels interessos dels treballadors i dels sectors més desfavorits de la societat.

Alguns dels avenços ja confirmats són els següents:

Empresa pública: Elaboració d'un estatut de l'empresa pública, amb una comissió parlamentària de control. Participació dels treballadors, mitjançant els comitès d'empresa, i també dels usuaris o consumidors en la gestió de l'empresa pública. Valoració justa de les empreses comprades o venudes per organismes públics. Règim d'incompatibilitats dels seus càrrecs directius.

Energia: Elaboració d'un pla energètic. Potenciació de la intervenció pública en les empreses del sector (elèctriques, carburants).

Sistema financer: Creació d'una comissió de vigilància financera. Participació de les centrals sindicals en l'Institut de Crèdit Oficial.

Seguretat social: Augment del seu finançament per l'Estat fins un 20 per cent. Limitació, fins el 18 per cent, en l'augment de les quotes, per tal de moderar l'increment dels costos de treball. Extensió progressiva de la cobertura de l'assegurament d'atur forçós a tots els treballadors en aquesta situació i agilització del reconeixement i pagament de les prestacions. Participació dels treballadors en els òrgans de vigilància i control de la gestió de la Seguretat Social.

al·l' través de les centrals sindicals. Increment de les pensions en un 30 per cent a partir del primer de gener de 1978.

Política pressupostària: Limitació anual en un 21,4 per cent de les despeses consumptives de l'Estat. Increment d'un 30 per cent en les despeses estatals d'inversió.

Educació: Creació de 800.000 noves places d'EGB, guarderies i centres de formació professional.

GARANTIR L'Ocupació

Un dels aspectes de més interès del programa, atesa la dramàtica situació dels treballadors en atur forçós, és la concreció de les mesures orientades a la creació de nous llocs de treball i mantenir l'ocupació, sobretot dels treballadors joves, per fomentar el treball dels quals el programa preveu l'autorització de la contractació temporal, per un termini màxim de dos anys, en feines derivades dels llocs de treball nous creats a partir de l'1 de novembre. En aquests casos l'Estat col·laborarà amb el 50 per cent de la seguretat social.

EL PROBLEMA DELS SALARIS I DELS PREUS

El punt més conflictiu de les bases del programa, anunciades la setmana passada, era sens dubte, el relatiu a la congelació de salaris fins al 20-22 per cent, que havia provocat una reacció desfavorable de les centrals sindicals, algunes de les quals havien assenyalat que l'augment era inferior, aproximadament en un 10 per cent, a l'increment del cost de la vida l'any 1977, i havien expressat la necessitat que el límit salarial estigués en funció de l'augment del cost de la vida. Ara, d'acord amb les informacions de què disposem, tot i mantenir-se el límit d'increment de la massa salarial en un 20-22 per cent,

s'hi introdueixen correctius parcials en assenyalant-se que s'inclouen en el concepte "massa salarial" les càrregues fiscals i de la seguretat social, que experimentaran un descens en termes relatius. Al mateix temps, es preveuen revisions salarials el mes de juny de 1978 si l'índex de preus al consum sofreix un increment superior a l'onze per cent.

Quant a la política de preus, els augments dels quals no podran ser superiors al 22 per cent, s'estableixen organismes de control en els quals participaran representants de les organitzacions obreres i patronals així com de les agrupacions de consumidors.

UN PROGRAMA POLÍTIC PER CONSOLIDAR LA DEMOCRÀCIA

La segona reunió de la Moncloa, celebrada el dijous dia 13, així com la darrera, que va tenir lloc dimarts passat, van abordar temes específicament polítics. En aquest mateix número de TREBALL el lector trobarà una extensa entrevista amb el diputat comunista Jordi Solé-Tura, que ha participat directament en les dues reunions.

Pel que fa als objectius de política legislativa, cal assenyalat la seva orientació principal: adoptar l'ordenament jurídic a les exigències de la vida democràtica. Destaquem en aquest apartat, d'acord amb el text dels documents facilitats parcialment per l'agència oficial Cifra, la supressió de la possibilitat que l'administració decreti el segrestament de publicacions, cosa que només podrà fer l'autoritat judicial corresponent (tot i que subsistirà l'obligació de dipòsit previ de les publicacions), així com un conjunt de reformes del Codi Penal, especialment positives pel que fa referència als delictes anomenats de la dona: despenalització de l'adulteri i de l'amistament i despenalització

ció dels anticonceptius (encara que el text facilitat per Cifra no fa cap referència a l'avortament).

CONTROL DE RTVE

Altres qüestions especialment importants es refereixen a la possibilitat de control parlamentari sobre els mitjans de comunicació estatals, a través de dues comissions gestores, i a la reforma de la llei de Perillositat Social així com del Codi de Justícia Militar.

Segons sembla, una delegació parlamentària redactarà un projecte d'estatut que reguli el control sobre l'objectivitat dels mitjans de comunicació en mans de l'Estat, la seva administració, així com la creació i funcionament d'emissores a nacionalitats i regions. Respecte a Ràdio i Televisió Espanyola, es crearà urgentment un consell rector.

SORTIR DE LA CRISI ECONÒMICA, FER FUNCIONAR LA DEMOCRÀCIA

Quan aquest número de TREBALL sigui al carrer, s'haurà celebrat probablement una nova reunió i, si es confirmen les previsions optimistes, el "Pacte de la Moncloa" estarà pràcticament concretat. Queden temes molt importants encara, sobre els quals, ara com ara, no s'ha produït consens: un d'ells, els problemes de l'ordre públic, que preocupen especialment les forces democràtiques i sobre els quals gravitaran les mesures econòmiques definitives. Caldrà esperar encara uns dies. Tanmateix, el Pacte de la Moncloa serà —és— un acord històric, un pas decisiu en el camí de redreçar l'economia i de salvar i fer funcionar la democràcia a partir de l'única via possible: la via de la corresponsabilització de les forces més importants de tot Espanya.

PERE VALLÈS

La guerra ja s'ha acabat

Tal com preveïem, el Congrés i el Senat, per aclaparadora majoria, van aprovar el projecte d'amnistia política que, avui, és ja una llei vigent.

No dubtem a afirmar que aquesta llei és una gran victòria de l'anhel de reconciliació dels espanyols. Un gran triomf que no ha estat gens fàcil, que ha exigut un procés llarg i dur per les condicions especials i complicades del trànsit que estem vivint d'una dictadura feixista a una democràcia encara feble i contradictòria, a la qual hem de donar forma, que hem de consolidar. Aquesta feina, amb l'amnistia que hem aconseguit, serà ara més fàcil. Més ben dit, serà possible.

L'amnistia acaba amb la divisió dels espanyols, tanca un període de guerra civil que no va acabar pas l'abril de 1939. Desfà la paradoxa d'una situació en la qual els partits polítics que foren perseguits acarnissadament fins no fa gaire gaudien de legalitat, en la qual homes i dones d'aquests partits seien al Congrés de Diputats i al Senat, elegits pel poble, mentre que hi havia encara gent empresonada per haver lluitat —amb uns o altres mètodes— per la democràcia i per la llibertat; mentre que encara es reprimien activitats d'intenció política i es detenien gent per aquestes activitats. Calia acabar amb tot això, calia tancar una porta i obrir-ne una altra. Calia deixar les coses ben clares per poder avançar pel camí de la democràcia sense ambigüitats, sense situacions de flagrant injustícia que, d'altra banda, encobrien activitats violentes encaminades a impedir que consolidéssim la democràcia i a mantenir els enfrontaments i els odis.

Es fan retrets a aquesta llei d'amnistia. És veritat que els militars de la UMD restaran fora de l'Exèrcit, i ho lamentem, perquè haguéssim volgut que s'hi reintegressin, com es mereixen. Aquesta és la mancança principal de la llei d'amnistia. Pel que fa a la despenalització dels anomenats "delictes de la dona" o a les excessives penes dels delictes comuns i a la situació que pateixen els presos per aquests delictes, no ha estat possible aconseguir incloure'ls en l'amnistia política sense que aquesta perillés d'avortar, tot i que és prou clar que són conseqüència també de la dictadura. Però no s'ha renunciat a res, i ara veiem ja propera la despenalització de l'adulteri i de l'ús d'anticonceptius, gràcies a les reunions de la Moncloa. I estem segurs que s'avançarà més encara, perquè aquest, avançar, és l'objectiu de les forces democràtiques. Hi ha moltes coses que s'han de canviar, moltes; però res no es podia fer, o si més no ben poca cosa, sense fer saltar la barrera de la manca d'amnistia política.

I cal avaluar com es mereix el fet d'haver aconseguit incloure l'amnistia laboral, que topava amb molts d'obstacles tot i que, de fet, no és una amnistia diferent de la política: per causes polítiques es reprimia de moltes maneres, una d'elles deixant-te sense feina.

Hem de celebrar la indubtable conquesta de l'amnistia, una conquesta que ens omple de joia i esperança, que ens permet d'esguardar l'esdevenidor amb optimisme, de posar-nos a la feina democràtica que ens espera dins d'un clima nou, diferent, dins d'un clima de reconciliació, tan anhelat.

per Ignasi Riera

treball

REDACTORS

COL.LABORADORS

Enric Vives (cap de redacció) Toni Albert, Miquel Aizu, M. d'Amposta, Antoni B., Andreu Claret, Pere I. Fages, Carles Fortuny, Joaquim G., Gabriel Jaraba, Antoni Lucchetti, Rafael Ribó, Ignasi Riera, Joan Samit, Joan Sanjuan, Albert Presas. Corresponsals: Magda Ballester, Josep Quintanas, Enric de Gràcia, J.M. Fargas, Carles Teixidor, E.J. Ricart, Manuel Luís, Confecció: Jaume Ribé. Fotografies: Jordi Soteras Jr., J.Civit i E. Quintana.

Director: Joan Busquet

Redacció: Indústria, 254
Barcelona
Publicitat: Viladomat, 106, 8è
Tel. 3231154
Barcelona
Edita: PSUC. Impres a Ingemesa
Dipòsit legal: B 16948-77

El dit a l'ull

La tieta d'en Royuela

Això sí que és tenacitat: "no em presentaré a la policia fins que no hagi enterrat la tieta". Maldant per semblar un nou Joan Manuel Serrat, amb la força dels vint anys (més els que calgui), considera que el Martín Villa li ha ficat el dit a l'ull. (Rodolfo, qui ens ho hav de dir: els uns i els altres se senten ferits. Tens una mala temporada. Et convindria fer ioga o potser una operació estètica facial.)

Es un bon noi, tots els ultres són bons nois. Amenacen, telefonen, se'ls escapa, qui ho sap!, alguna bosseta de goma-2, però, al capdavant, com els flechas y pelayos, com el Roberto Alcázar, que tenia cara de José Antonio, actuen perquè els forcen. Haurien de castigar tots els demòcrates del país, com a causants d'aquesta superexcitació, que tant fatiga els nostres ultres de cada dia. ¿Oï no s'hi val, fer democràcia sabent que la democràcia irrita? ¿No lluitem contra la contaminació perquè fa mal als pulmons?

bé: si voleu que els ultres es dediquin a fer macramé o que s'exercitin en la jardineria oriental als grans parcs (sí, ja ho sé: dissimuleu), als grans parcs de Barcelona, acabeu d'un cop amb això de la democràcia.

Els ultres volen "carinyo" (i que el senyor Aramon ens perdoni també el barbarisme), volen els nassos tots iguals (simetria), i els cabells curts (estètica), i les races inferiors exterminades (higiene), i el català genocidiat (llengües superiors). Propostes tan modestes que, en endavant, els anomenaré euro-ultres.

(Ep! Si no decideixen que sóc asimètric, antiestètic, antihigienic, lingüísticament depravat.)

Ah!, i que consti que el meu nom és un pseudònim, que sóc... o, més aviat, era...

Diumenge dia 23

El retorn del president de la Generalitat de Catalunya

Després de la publicació del decret de nomenament en el Butlletí Oficial de l'Estat i quan aquest número de TREBALL estigui ja al carrer, el president de la Generalitat de Catalunya, Josep Tarradellas, serà ja a Madrid i a punt de retornar a Catalunya.

El president de la Generalitat arribà a Madrid el dijous 20, on romandrà fins diumenge en què està prevista la tornada a Barcelona. El president Tarradellas —segons el programa que s'ha fet públic oficialment fins al moment de tancar la nostra edició— visitarà, a Madrid, el Tribunal Suprem, es reunirà amb el vicepresident primer del govern i ministre de la Defensa, tinent general Gutiérrez Mella, i amb els ministres de l'Interior i de les Regions, així com amb el delegat del president Suárez en les converses per al restabliment de la Generalitat provisional, Salvador Sánchez Teran. Tarradellas, que haurà sigut rebut a Madrid per la Comissió Permanent de l'Assemblea de Parlamentaris Catalans, visitarà els presidents de les diferents comissions legislatives. És probable tanmateix que el president de la Generalitat mantingui contactes amb els dirigents dels diferents grups polítics i parlamentaris. En la jornada de dissabte, Josep Tarradellas visitarà el president del govern, Adolfo Suárez, i el Rei.

El retorn del president Tarradellas a Catalunya serà diumenge, dia 23, a primera hora de la tarda, per via aèria. Està previst que Tarradellas arribi a Barcelona a les 4 de la tarda, on serà rebut per la totalitat dels parlamentaris catalans, representants de partits polítics, centrals sindicals, governadors civils de les quatre demarcacions provincials de Catalunya, jerarques de l'Església i diverses autoritats. El president adreçarà

unes breus paraules al poble de Catalunya i tot seguit es dirigirà en automòbil cobert cap a Barcelona. La recepció oficial de la ciutat tindrà lloc en el recinte de la Fira de Mostres, a la plaça d'Espanya, on prendrà la paraula l'alcalde de Barcelona. Actuaran "castellers", "esbarts" i tres mil orfeonistes que interpretaran "Els Segadors". Represa la marxa, a l'alçada d'Urgell Gran Via, Tarradellas viatjarà en automòbil descobert fins a la plaça de Sant Jaume, on li rendirà honors una companyia de "mossos d'esquadra". La plaça estarà tancada al públic, restant-hi solament els representants d'organitzacions polítiques, socials, ciutadanes, culturals, etcètera, especialment convidats. Acte seguit, Josep Tarradellas prendrà la paraula des del balcó del Palau de la Generalitat, i ho farà també en la recepció que tindrà lloc en el Saló de Sant Jordi.

La presa oficial de possessió del càrrec se celebrarà dilluns o dimarts, amb la presència d'alts càrrecs del govern.

La comissió permanent de l'Assemblea de Parlamentaris de Catalunya ha fet pública la crida dirigida al poble de Catalunya que ha elaborat amb motiu de la propera arribada del president de la Generalitat, Josep Tarradellas.

El text de la crida és el següent:

"Catalans:

El proper diumenge dia 23

és una data històrica per al nostre poble. A les quatre de la tarda, el president de la Generalitat, honorable Josep Tarradellas, arribarà a Catalunya, després de 38 anys d'exili.

Durant aquests anys, la lluita constant del nostre poble i la ferma actitud del president expressaren la voluntat de recuperar les llibertats i les nostres institucions d'autogovern.

Els resultats de les eleccions del dia 15 de juny i la celebració de la Diada de l'11 de setembre d'enguany confirmaren i reforçaren el desig unànime dels catalans de veure restablerta la Generalitat amb el retorn del president.

Ara comença una tasca comuna de tots els catalans per

aconseguir que aquesta Generalitat sigui l'instrument que Catalunya necessita.

S'inicia una nova etapa, que hem d'assumir amb confiança i fermesa.

És un moment de gran responsabilitat històrica: la via cap a l'Estatut d'Autonomia és oberta.

La comissió permanent de l'Assemblea de Parlamentaris crida tot el poble de Catalunya a donar la benvinguda al president de la Generalitat en l'itinerari que el conduirà des de l'avinguda de Maria Cristina al Palau de la plaça de Sant Jaume de Barcelona.

Tots units per donar la benvinguda al nostre president. Visca Catalunya!"

Filar prim

Volem una Generalitat política

El retorn del president Tarradellas comporta d'immediat el problema de fer funcionar els aparells de la Generalitat provisional. Passades totes les cerimònies i actes de rebuda, caldrà posar-se a treballar tot seguit ja que tenim molts i greus problemes per solucionar. Per això comptem amb uns organismes, els de la Diputació de Barcelona, amb la possible coordinació de les altres diputacions de Catalunya, i amb la progressiva transferència de serveis de les diputacions o de l'Estat a la Generalitat. ¿Per on cal començar?

Aquest no és un problema tècnic sinó de programa polític i de prioritats de govern. És un absurd, o una opció política antidemocràtica, afirmar que primer cal fer funcionar les diputacions i les comissions mixtes tècniques i que després ja parlarem de governs. Les diputacions i les comissions mixtes per a la transferència de serveis són instruments per desenvolupar els programes polítics. Aquests programes s'hauran d'adaptar, en una primera fase, a les possibilitats que donen els primers organismes en mans de la Generalitat provisional per anar-los eixamplant progressivament pel que fa a les seves competències. Però l'ús d'aquests instruments i el seu eixamplament està en funció de la voluntat política. I aquesta voluntat política no és la de les actuals diputacions, o la dels tècnics que puguin ocupar els seus llocs directius ni la d'un home sol, és la voluntat política del poble de Catalunya que elegí el 15 de juny, per primera vegada en els darrers quaranta anys, els seus representants.

La Generalitat provisional ha de funcionar, doncs, fruit d'un acord polític entre el President i els polítics elegits pel poble. Catalunya no vol ser governada per tècnics. Fa massa anys que ens governa la tecnocràcia amb pretesos raonaments d'eficiència però amb el sol objectiu d'evitar la democràcia. I a la democràcia que estem conquerint i construint, com a qualsevol democràcia del món, cal que governin els polítics elegits pel poble.

És per tot això que cal, primer de tot, constituir el Consell Executiu de la Generalitat, d'acord amb els resultats del 15 de juny, producte d'un acord polític de govern de corresponsabilització de totes les forces democràtiques per iniciar la solució dels greus problemes que tenim plantejats. El Consell Executiu i la seva relació amb els parlamentaris, conjunt de la representació popular, és la clau de volta per al funcionament polític de la Generalitat provisional. Amb l'acord del president, del Consell i de l'Assemblea de Parlamentaris s'ha d'elaborar el Règim Intern de la Generalitat, i aleshores, amb la perspectiva d'un programa de govern i de les seves prioritats, és quan es podran nomenar les comissions de tràpàs de serveis i iniciar les negociacions.

És aquest l'únic camí que pot garantir l'expressió dels interessos polítics del poble de Catalunya. Primer, el Consell de Govern i l'Assemblea de Parlamentaris (la qual cal institucionalitzar, elegir una mesa definitiva, dotar-la d'un reglament, etc.) En segon lloc, un programa de govern. Després, el Règim Intern. Per últim, les comissions mixtes, al servei de tot això anterior. I això és urgent, tant per motius polítics com per motius legals. Tots som responsables del funcionament de la Generalitat: mans a la feina!

RAFAEL RIBÓ

Patronal i CC OO

Acord per aplicar l'amnistia laboral

La difícil conjuntura que el país travessa ha de ser superada fonamentalment a dos nivells: sortir de la crisi econòmica i assegurar la democràcia política. Ambdós objectius s'han d'anar materialitzant en concret i sobre la pràctica.

En aquest context cal situar la reunió que, en el transcurs de la setmana, van celebrar representants de la patronal Foment del Treball Nacional i de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya. En una nota conjunta, ambdues organitzacions coincidiren en la

gravetat del moment i en la urgència de trobar vies conjuntes de sortida a la crisi.

Pel que fa a la necessària concreció a què hem fet referència, val la pena fer esment d'un dels principals acords de la reunió: l'aplicació de l'amnistia laboral inclosa en la Llei d'Amnistia i expressar la necessitat d'unes urgents eleccions sindicals. No hi ha dubte que això suposa dos passos previs importants per trencar amb el passat i eixamplar correctament el camí cap a la superació de la crisi.

T.A.

La premsa, una arma per a la democràcia

La situació creada al voltant del "Diario de Barcelona", el veterà "Brusi", posa damunt de la taula, amb tota força, el paper i els problemes de la premsa en l'actual etapa política. I ho fa en dues direccions. Per una banda l'interès de determinats grups de pressió —en el cas del "Brusi" lligats als sectors monopolistes i més reaccionaris de la burgesia— per fer-se amb el control dels medis de comunicació o per mantenir-los. No cal oblidar en cap moment la importància que la premsa, com la ràdio, com la TV, tenen des del punt de vista ideològic, la seva capacitat d'influència sobre amplies capes de la població. El "Diario de Barcelona" esdevé aquests dies símbol de l'interès de la burgesia monopolista per assegurar-se el control dels aparells ideològics, per assegurar-se també els mitjans per a continuar reproduint la ideologia dominant. En una altra banda ens trobem amb l'actitud dels treballadors —redactors, administratius, tipògrafs— que, a més de donar suport i escalf a Tristan La Rosa i Antoni Franco, director i subdirector del diari, cessats per la nova empresa, manifesten la seva voluntat de fer un diari independent, progressista, al servei dels interessos populars de Catalunya i de la democràcia. En definitiva, l'actitud dels treballadors s'acosta bastant més al país real, al país que ha votat majoritàriament les opcions de l'esquerra, de la transformació política i social, de l'autonomia, de la consolidació de la democràcia i de la liquidació dels privilegis, desigualtats i corrupcions que ens ha deixat la dictadura. En un moment en què Catalunya vol avançar i avançar cap a noves perspectives polítiques i socials, certs sectors del capitalisme es veuen més que mai en la necessitat d'haver de controlar els diaris, les revistes, la producció de la informació, la transmissió de les idees, de la cultura. I ho fan amb l'autoritat dels diners, però no pas amb autoritat moral. Un diari, com qualsevol altre mitjà de comunicació, no pot ser considerat avui ja com una mercaderia que pot anar canviant d'amos i de mans. Tant els professionals de la informació —i tots els treballadors que participen en la seva elaboració— com el públic tenen dret a dir-hi la seva.

Els companys de "Diario de Barcelona", en mostrar-se

solidariament units, han posat l'accent en la gravetat i la realitat del problema. "Perquè volem defensar els drets dels nostres lectors —han escrit en una carta-manifest—, perquè volem salvar el periòdic per a Catalunya i perquè volem sentir-nos professionals lliures, creiem que el millor servei a la catalanitat, a la democràcia i a la independència informativa de "Diario de Barcelona" és la realització d'un periòdic d'impecable qualitat i d'irreprotxable honestedat." Tot plegat ve a dir-nos que el combat per la llibertat d'expressió no s'acabà amb la dictadura, que avui la lluita per aquest dret irrenunciable —que no és una formalitat democràtica— es més viva que mai. Llibertat d'expressió vol dir ara garantir la independència dels professionals de la informació, vol dir regular la "clàusula de consciència", vol dir la necessària intervenció dels treballadors —sense distinció de categories— en l'elaboració del producte informatiu i vol dir també la participació dels lectors, del públic, tot des d'una perspectiva d'acció contra el monopolisme informatiu.

El nostre projecte per a la informació no passa —i és important advertir-ho davant de possibles interpretacions "interessades"— per rigideses dogmàtiques o per situacions de força que portin al límit. Creiem que cal assegurar el pluralisme polític i ideològic, la negociació i l'entesa entre els diferents sectors que intervenen en la producció dels mitjans informatius, però amb la consciència clara que ni els treballadors de la informació ni el poble no poden prestar-se a admetre manipulacions o atemptats contra la veritat.

La premsa és avui una arma decisiva en el combat per la democràcia. Així ho han entès els companys de "Diario de Barcelona", que no poden quedar aïllats. No és el seu problema. És un problema de tota la societat catalana. Cal que el debat sigui un debat col·lectiu, cal ja des d'ara començar a trobar les perspectives que permetin assegurar l'existència d'una premsa democràtica, lliure, ideològicament plural, però inequívocament al servei dels interessos de la gran majoria.

anuncieu-vos a

treball

ORGANITZACIÓ DEL PARTIT SOCIALISTA I FEDERACIÓ DE CATALUNYA

"Ultres" detinguts

Moltes preguntes sense cap resposta

Dotze persones d'extrema dreta implicades en l'atemptat contra "El Paps" han estat detingudes a Barcelona. Ens en felicitem, escarmentats com estem de tants "incontrolats" perfectament controlables que s'han mogut fins ara a plena claror en la més palesa impunitat. Ens en felicitem: això vol dir que les coses han començat efectivament a canviar al nostre país. Ens en felicitem també perquè la detenció ha permès a la premsa desembullar una mica més la densa trama dels escamots "ultres". Una mica més, diem: les activitats d'alguns dels detinguts eren conegudes i havien estat repetidament denunciades. Per això, a la llum del que ja se sabia i d'allò que ara se sap, ens colpeix confirmar que Joan Peñalver podria viure, ens indigna convèncer-nos que tants atemptats i tantes agressions podien haver estat evitats. I ens indigna que un dels dotze detinguts, al qual la policia va trobar un autèntic arsenal, hagi sortit en llibertat, que Alberto Royuela segueixi fent declaracions a diaris i revistes sense que la policia, tan eficient tantes vegades, aconseguís detenir-lo, que tants i tants interrogants estiguin encara per desvetllar i que les denúncies concretes, amb noms i cognoms, de la premsa catalana i espanyola no hagin mogut encara les autoritats competents —competents?— a adoptar les mesures que calen per tal de garantir la convivència ciutadana amenaçada. ¿Qui hi ha darrera de Royuela, qui estimula o protegeix les activitats de Gómez Benet? Senyor Martín Villa: qui, quan, com, on? Per què? Això ja és prou clar: per desestabilitzar la democràcia. Les altres preguntes, però, cal que les respongui vostè, senyor ministre de l'Interior.

També va acabar amb Els Segadors

Salvar «El Brusi»

També amb el cant de "Els Segadors" va acabar l'acte d'homenatge a Tristan La Rosa, director cessat de "Diario de Barcelona", celebrat dimecres dia 19 a l'Hotel Orient. L'himne nacional de Catalunya havia servit la setmana anterior, en una assemblea dels treballadors del diari, per coronar l'esperit d'unitat, de defensa dels drets laborals i professionals, de testimoni de lluita en favor de la llibertat d'expressió.

L'acte de l'Hotel Orient —que es convertí també en un homenatge a Antoni Franco, subdirector cessat per la nova empresa, i a Josep Parnau, ex-director, cessat per caprici de l'empresari Josep Santacreu— comptà amb el suport d'organitzacions polítiques, cíviques, col·legis professionals, centrals sindicals, assemblees de treballadors de premsa, moviments democràtics de tota mena i d'un important conjunt de personalitats que públicament, o amb el testimoni de la seva adhesió, expressaren la solidaritat de Catalunya davant d'uns profes-

sionals —entre els quals hi compten també els treballadors de tallers i els administratius— que no volen doblegar-se davant dels interessos del capitalisme monopolista, que amb diners vol aconseguir la influència que no aconseguí a les eleccions. Els treballadors de "Diario de Barcelona" volen continuar fent un diari independent, honest, de qualitat, al servei dels interessos autèntics de Catalunya i del redreçament democràtic del nostre país.

L'homenatge de l'Orient fou, sobretot, un al·legat col·lectiu en favor de la llibertat de premsa. Els crims de "vosaltres feixistes sou els accionistes" o els adhesius de "no volem tornar al franquisme" són prou eloqüents de l'estat d'ànim de la sala que, en la seva pluralitat, en el respecte a les nombrosíssimes i diverses intervencions, afirmà com a punts bàsics de coincidència la necessitat d'una premsa lliure al servei de la democràcia, de l'avanç cap a un futur més just en el marc d'una Catalunya autònoma i solidària.

En l'acte prengueren la paraula representants dels treballadors del diari, dirigents d'organitzacions cíviques, líders polítics, així com Antoni Franco, Josep Parnau i Tristan La Rosa. El secretari general del PSUC, Gregori López Raimundo, que juntament amb el diputat Antoni Gutiérrez, altres membres del Comitè Executiu, representacions de TREBALL i de l'Agrupació de Premsa del PSUC, assistí a l'acte, digué que "els treballadors de 'Diario de Barcelona' trobaven en Tristan La Rosa un company que els hauria de defensar quan el seu lloc de treball estigués en perill". Gregori López Raimundo posà l'accent en el servei que la premsa pot fer en la lluita per una societat millor, al servei dels treballadors, de la majoria de la societat. "Si els amos dels diaris o dels bancs no ens envien els tancs farem de Catalunya —i es referí també a la necessitat d'una Generalitat per a tothom— un país lliure, just i solidari."

Per la seva banda l'Agrupació de Premsa del PSUC, en un comunicat d'adhesió a l'acte reiterà la seva voluntat de lluitar fermament "pel res-

pecte als drets dels treballadors de premsa, indestruïbles dels drets del poble de Catalunya que el 15 de juny, en les primeres eleccions generals, es manifestà de manera plebiscitària en favor del canvi polític i social, de les llibertats nacionals i l'autonomia, de la nostra plena recuperació democràtica".

Tristan La Rosa, que tancà l'acte, digué que un diari no es pot vendre o comprar com si fos una gasolinera, un pàrquing o un banc. "Cal tenir en compte —afirmà— la funció social dels mitjans informatius i el dret a la informació del poble, dels lectors." També assenyalà clarament els drets dels professionals de la informació, i es pronuncià contra tota mena de restriccions i discriminacions ideològiques. "Demano una nova llei de

premsa sense llasts del passat; una llei per a la democràcia i feta per demòcrates gràcies a la qual puguem contribuir a desbrossar aquest llarg i dolorós camí cap a la llibertat." Digué finalment que l'homenatge se'l mereixia col·lectivament la redacció de "Diario de Barcelona" que amb intel·ligència, imaginació i capacitat creadora havia sabut avançar en la construcció d'un òrgan de premsa al servei de la democràcia. Vingueren llavors "Els Segadors", que resumien molt bé l'esperit unitari de l'acte, la irrenunciable voluntat d'impedir que la premsa —ni qualsevol medi informatiu— pugui estar ja mai més al servei de la reacció, del pas enrere que volen no pas únicament els nostàlgics dels símbols franquistes sinó també aquells que tamen perdre els seus privilegis.

"Diario de Barcelona"

"No volem tornar al franquisme"

La crisi oberta a principis de mes amb els rumors de la transferència de la majoria de les accions de "Barcelonesa de Publicaciones S.A.", editora de "Diario de Barcelona", de l'aleshores propietari senyor Santacreu, al grup econòmic representat pels senyors Vives Rodríguez de la Hinojosa i Martínez Monche, va culminar el dia 13 en fer-se efectiva la venda, la qual cosa va suposar el cessament del director, Tristan La Rosa, i la destitució del subdirector, Antoni Franco.

La crisi, però, no s'ha tancat i és encara patent la tensió que existeix entre els treballadors del "Diario de Barcelona", que no reconeixen el senyor Antoni Alemany —substitut de Tristan La Rosa— com a director.

Com diuen els mateixos treballadors del "Brusi": "en un moment de crisi econòmica, multitud d'empreses s'enfronten a situacions de canvis totals o parcials en llur propietat. Òbviament, l'orientació de la política productiva, econòmica i laboral d'una empresa pot quedar, i generalment hi queda, afectada per aquests canvis de propietat". I això és molt més accentuat, és molt més greu, quan es porta a terme una funció ideològica. "Per als treballadors de premsa, un canvi de propietat de l'empresa pot suposar una agressió directa a la consciència personal, que exigeix una contrapartida de defensa per part de la legalitat."

En aquest sentit, és molt clar que la compra del "Brusi" pel senyor Vives Rodríguez, home de reconegudes actituds polítiques dretanes, i, en definitiva, per gent més o menys important dels propietaris de "El Noticiero Universal", afecta molt directament la consciència personal i professional dels actuals treballadors del "Brusi".

Manera de fer-lo callar: comprar-lo. Malgrat que una de les primeres coses que va fer el "nou" "Diario de Barcelona" va ser afirmar la seva catalanitat, la seva independència de qualsevol partit polític o grup de pressió i la seva llibertat informativa, és segur que aquest raonament ha estat el que han seguit els nous propietaris. Si el "Diario de Barcelona" està treient a la llum pública els negocis bruts de certs sectors del país, es compra el diari, se'l neutralitza i s'han acabat les preocupacions.

TEORIA I PRÀCTICA

diccionario del comunismo

DICCIONARIO DEL COMUNISMO
Jordi Solé Tura
Per a saber parlar de Comunisme.
50 pesetas

EN LA LLUITA OBRERA

diccionario del sindicalismo

DICCIONARIO DEL SINDICALISMO
Marcelino Camacho
Tota la terminologia per a la lluita obrera.
70 pesetas

LOS EUROCOMUNISTAS

LOS EUROCOMUNISTAS
Bernardo Valli
Historia, textos i documents dels teòrics de l'Eurocomunisme.
Carrillo, Berlinguer, etc.
375 pesetas

INTIMAS CONVERSACIONES CON LA PASIONARIA

INTIMAS CONVERSACIONES CON LA PASIONARIA
Jaime Camino
Després de 40 anys retornà a la política activa.
275 pesetas

SEAT, LA EMPRESA MODELO DEL RÉGIMEN

SEAT, LA EMPRESA MODELO DEL RÉGIMEN
Faustino Miguélez Lobo
Van donar exemple en la tenacitat per les reivindicacions laborals i socials.
300 pesetas

DOPESA
GRUPO MUNDO DE EDICIONES

Mítin de Comissions Obreres

No al pacte social però sí a acords com els de la Moncloa

Vuit mil treballadors varen assistir el dia 16 al mítin de les Comissions Obreres al Palau d'Esports de Barcelona. Sota l'eslògan "Per una sortida de la crisi favorable als treballadors" i "No al pacte social", com deia la pancarta que presidia l'acte, van tenir lloc els parlaments dels dirigents de CCOO, entre ells el del seu secretari general, Marcelino Camacho, que tractaren els problemes de la crisi econòmica, de la unitat sindical, de les properes eleccions sindicals i, sobretot, de la postura de Comissions davant l'anomenat "Pacte de la Moncloa".

El primer en parlar va ser Josep Lluís López Bulla, secretari general de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, que va remarcar la necessitat d'una negociació entre treballadors, empresaris i govern per sortir de l'actual situació de crisi, i també la importància d'una amnistia laboral plena. "Urgeixen acords entre les patronals, les centrals sindicals i el govern per superar la crisi i els intents de desestabilització, perquè per salvar la democràcia cal resoldre abans el problema de l'economia." I també: "Els empresaris tenen un deute polític amb els treballadors, que serà saldat quan mils i mils de treballadors siguin readmesos." Va parlar també de la

unitat sindical, "més necessària quan es tracta de problemes com aquest, que poden posar en perill la democràcia."

Va seguir Paco Frutos, parlant de l'aportació dels treballadors a la lluita per les llibertats nacionals i per la recuperació de les nostres institucions autonòmiques. "Nosaltres volem un estatut d'autonomia amb un contingut social i econòmic, que s'adapti a les actuals circumstàncies. Aquesta Generalitat no tindrà els recursos econòmics de la de l'any 36, però la Conselleria de Treball i l'autonomia donaran uns instruments perquè els treballadors puguin resoldre els seus problemes."

Josep María Rodríguez va tractar a fons la qüestió de les eleccions sindicals i de la seva problemàtica. Va posar l'accent en la necessitat de la unitat dels treballadors per damunt del fet de pertànyer a una o altra central. "Les eleccions sindicals han de servir perquè els treballadors escullin els homes i dones representatius, els que més mereixen la seva confiança, al marge de la seva ideologia. Per això proposem llistes obertes." Va afegir: "No estem disposats a admetre que les eleccions sindicals siguin una mera repetició de les eleccions polítiques. No volem dividir els treballadors, i el sistema de llistes obertes és el que més afavoreix la unitat." També digué que Comissions Obreres vol les eleccions sindicals tot seguit. "Perquè el govern pretén passar sense eleccions aquest període de convenis que ara s'inicia."

Després de la lectura de les adhesions dels partits que tenen homes i dones a les files de Comissions (PSUC, Partit Carlí, LCR, MCC, OIC, BR) i de la Marxa Juvenil Contra l'Atur, Carles Navales va explicar el caràcter del sindicalisme de nou tipus que volen fer les Comissions Obreres. "Nosaltres ens pronunciem —va dir— perquè els comitès escollits des de la base tinguin tot el poder de negociació. Les assemblees obreres són la garantia d'acció sindical a les empreses." Va cridar a la participació dels tècnics i professionals en el treball sindical.

Va intervenir, finalment, Marcelino Camacho, que va subratllar els perills d'involució política, la gravíssima si-

tuació econòmica i la importància dels acords de la Moncloa.

"Els problemes més grossos, avui, són assegurar el treball, el pa i la llibertat. Vivim una greu crisi econòmica —afegí—; diem això no pas per espantar ningú, sinó perquè tenim una actitud responsable. Estem sortint de la dictadura sense intervenció militar i sense guerra civil, però amb una situació de convivència de forces democràtiques i forces que van mantenir el feixisme. I aquesta és una pugna no resolta definitivament. Si no donem entre tots una sortida a la crisi, correm el perill que vingui una altra vegada el "Salvador" de torn. Camacho va fer una valoració positiva dels acords de la Moncloa:

"Nosaltres considerem que l'interès nacional passa per acords d'aquesta mena. Hi veiem reflectides les lluites i els plantejaments de les Comissions Obreres; encara que exigim superar els límits salarials i altres millores, com concretar mesures contra l'atur."

Camacho va explicar perquè Comissions Obreres diu que els acords de la Moncloa no són un pacte social: "El pacte social —digué— és l'eix d'allò que els economistes anomenen política de rendes, i amb ell es pretén carregar sobre els

treballadors el pes de la crisi. El pacte social no modifica el model de desenvolupament. Les transformacions previstes en els acords de la Moncloa —com la reforma fiscal, control de l'empresa pública pels treballadors, etc.— creen els fonaments per a una democràcia de contingut social."

Finalment, digué: "Sense pacte social, però amb acords com els de la Moncloa perfeccionats, aconseguirem una sortida favorable de la crisi."

M. D'AMPOSTA

Centrals sindicals catalanes

No hi haurà organisme unitari

Finalment, no hi haurà organisme unitari de les centrals sindicals catalanes. Després de dos reunions preparatòries a les quals van assistir USO, UGT, SU, CSUT i CCOO, i precisament quan es pensava anunciar públicament l'acord, la Unió General de Treballadors va dir "no" a l'organisme unitari. TREBALL ha parlat d'això amb J. Tablada, del Secretariat de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, responsable de les relacions amb les altres centrals.

—¿Quines van ésser les raons de la UGT per dir "no"?

—En primer lloc va argumentar que totes les centrals no eren presents en l'acord i, després, que en un moment d'eleccions sindicals això impediria donar alternatives concretes i sembraria confusió en els treballadors. En realitat, aquesta postura de la UGT és coherent amb tota la seva política de voler presentar llistes tancades a les eleccions. Evidentment, això els limita a l'hora de portar una política unitària. A més a més, seria un contrasentit que tot negant la unitat dins de l'empresa formessin part d'un comitè unitari. Ha succeït com, a nivell de tot l'Estat, amb la Coordinadora de Organizaciones Sindicales (COS), on estaven representades les centrals més importants, que es va desmembrar arran de la sortida de la UGT.

—Malgrat aquesta negativa de la UGT, ¿es continuarà impulsant la formació d'un comitè unitari, o qualsevol mena d'acord entre centrals sindicals?

—Comissions Obreres està disposada a seguir discutint, perquè per a nosaltres la unitat, si no orgànica sí d'acció, és molt important. I per això demanem a la UGT que reconsideri la seva postura. Continuarem mantenint relacions amb altres centrals que creiem que estan predisposades a certs acords per la coincidència en els plantejaments d'unitat en presentar llistes obertes a les eleccions.

D'altra banda, veiem la negativa de la UGT quasi com definitiva, i no creiem que a curt termini sigui possible que es facin enrere. Però la dinàmica i la pràctica sindical a nivell de base poden obligar la UGT a repensar-se.

M. D'AMPOSTA

Terrassa

Fontanals: els ex-verticalistes provoquen

VALLÈS OCCIDENTAL (Josep Girona).— Els treballadors de Fontanals S.A., de Terrassa, en la seva llarga i difícil lluita per la defensa del lloc de treball, reben bastonades de tots cantons. No és fàcil mantenir la unitat de sis-cents treballadors que han estat traïts per una patronal irresponsable i estancats en un mecanisme de negociació. L'Administració, sembla que se'ls vagi passejant d'un despatx a l'altre.

Ara fa uns dies, cada un dels treballadors d'aquesta empresa va rebre, a casa seva i amb adreça personal, una nota de l'anomenada CDT (Central Democràtica de Treballadors) en la qual se'ls convidava directament a abandonar la lluita pel lloc de treball dient-los que tot era inútil i deixant bastant mal parada la comissió (formada majoritàriament per membres de Comissions Obreres). S'intentava convèncer els treballadors que la millor solució és exigir la pròrroga del Pla de Reestructuració Tèxtil. Però... qui és la CDT? ¿On va a parar aquesta maniobra, portada des de dintre, contra la majoria dels treballadors de Fontanals?

El dirigent d'aquesta central és en Salvador Rodríguez, co-

negut verticalista, ex-president de la UTT del tèxtil i tinent d'alcalde de Vivenda. Un home que, en els seus anys de vaques grasses (el sindicat vertical), es va destacar prou per les males jugades contra els treballadors; un home ficat de

cap i peus en els afers municipals que, primer, va intentar fer-se passar per CSO (Confederació Sindical Obrera) i que ara es diu CDT. Aquesta vegada, en Rodríguez i la seva CDT han tornat a fer el joc a la patronal. ¿A qui si no, interessa el tancament de l'empresa i acollir-se a una suposada pròrroga del Pla de Reestructuració del Tèxtil?

CDT argumenta els avantatges que ofereix aquest Pla, que serien: indemnització su-

(passa a la pàgina següent)

L'interès dels treballadors demana un organisme sindical unitari

—¿Quins eren els plantejaments per a la formació d'aquest comitè unitari?

—Comissions Obreres ha declarat en força ocasions la necessitat de posar en marxa un organisme d'aquest tipus, que sigui capaç de donar sortides unitàries i alternatives que afavoreixin els interessos de la classe obrera i que pugui forçar els empresaris a emprendre un diàleg constructiu que porti solucions serioses i responsables a l'actual crisi econòmica que pateix Catalunya, com tot Espanya. També per la urgència de recompondre la unitat d'acció entre les diferents centrals democràtiques que, arran de la ruptura en el si de la COS i de la celebració del Primer de Maig diferenciada, era quasi inexistent.

Nosaltres vam llançar aquesta idea en els últims mítings i també a la premsa. Constava de tres punts principals que es concretaven en: la formació d'un comitè unitari articulat amb tots els àmbits de treball; alternatives i acció conjunta en cada sector; exigència de la celebració de les eleccions sindicals en el termini anunciat pel govern.

—¿Quina va ser l'actitud de les altres centrals sindicals envers la proposta?

—USO, en concret, va mostrar públicament la seva acceptació abans que s'iniciessin les reunions preparatòries; les altres van assistir-hi, tret de la SOC, i de la CNT que es va retirar quasi de seguida. Després de matisar la nostra proposta es va arribar a l'acord, que hauria de ser signat per USO, UGT, CSUT, SU i per nosaltres, que es resumia en la formació d'aquest comitè unitari per oferir, d'una manera conjunta, alternatives al problema de la crisi, a la reivindicació dels plens drets sindicals —amnistia laboral, llibertat sindical, control de les oficines de col·locació, control de l'INP...— i també en allò que fa referència al patrimoni sindical.

En principi no va haver-hi cap reticència per part de ningú; no obstant, al moment d'anunciar públicament la formació del comitè unitari en una roda de premsa, la UGT, inexplicablement, va trencar l'acord amb la seva negativa.

L'empresa amenaça els treballadors amb tancar les mines

BERGA (Manuel Luís, enviat especial).— Les mines de l'Alt Berguedà tenen marcat un camí de lluites, llargues dècades de repressió. En la seva història ja va sobresortir el moviment anarquista, els anys 14, i es proclamava l'autogestió el 1932. Posteriorment, la dictadura franquista va fer sentir fortament la repressió damunt els miners. Els minaires han sigut reprimits fins fa relativament poc. De la darrera vaga minera de Fígols encà han passat uns vuit anys.

A l'empresa Carbons de Berga, S.A., pertanyent a FECSA la qual, en nom de l'Agrupació March, n'adquirí el cent per cent de les accions, s'està formant un nou moviment obrer.

M'explica un treballador de les mines que, de cop i volta, sense saber per què, setmanes enrere varen ser repartides a l'interior de la mina unes cartes que convocaven els treballadors perquè, a la sortida del torn, votessin sobre si eren o no representatius els enllaços i jurats de l'antic sindicat vertical a l'empresa. Els treballadors es van reunir en assemblea i van acordar que era precipitat prendre una decisió ignorant la transcendència que podria tenir. Varen anar a parlar amb el cap de personal, el qual els digué que no tenia cap transcendència, que l'empresa tenia problemes de tipus estructural i econòmic —que, de moment, no podia explicar— i que necessitava gent representativa per poder-los tractar. Es feren, doncs, aquestes votacions i el resultat fou que, evidentment, aquella gent del vertical no era representativa. S'observà que l'empresa semblava tenir moltes presses car, si aquestes votacions havien sigut en dimarts, volien que dissabte sortissin elegits ja uns nous representants. Els minaires s'oposaren a presentar candidats, ja que faltava un torn que representa el trenta per cent de la totalitat del personal de les mines. A aquesta negativa, l'empresa va respondre que no podia acceptar que hi fos el tercer torn, perquè cada mes tenia unes pèrdues de trenta-tres milions de pessetes. Els minaires mantingueren la seva actitud de no presentar cap candidatura mentre no hi fossin tots els tornos. Tot i que l'empresa seguia també mantenint la seva postura inicial, veient que, efectivament, no es presentava cap candidat, va haver de transigir. Així, en el moment que va venir el tercer torn, immediatament va convocar una assemblea general, en la qual va prendre part un subdirector de FECSA que llençà un ultimàtum als minaires. Els va dir que si no acceptaven un paquet de mesures que havia elaborat l'empresa, aquesta tancaria. Aquestes paraules van originar un clima de por pel fet que, en aquesta mina, treballen persones grans, pròximes a la jubilació, i, d'altra banda, els joves i els de mitja edat també tenen temor davant de

les perspectives de crisi generalitzada que està vivint el país. Comissions Obreres va plantejar-se el problema i va arribar a la conclusió de dialogar amb l'empresa. Davant del dilema de fer les candidatures de forma individual o col·lectiva s'optà per fer una llista conjunta. Hi hagué, doncs, una candidatura unitària amb l'acord de les tres centrals sindicals (CCOO, USO i UGT) i sortiren elegits tots els candidats.

Les tres centrals dialogaren amb l'empresa i aquesta els exposà la seva crisi, és a dir, una crisi estructural i econòmica al cent per cent, amb grans dèficits. Exposaren una situació realment catastròfica. D'aquest diàleg no en va sortir cap postura concreta per part de l'empresa pel que fa a la reestructuració de la feina, etc. Només va manifestar que treuria tot el personal paquistanès, però que no tocaria el del país. Així, doncs, l'empresa Carbons de Berga ha despatxat noranta paquistanesos i no hi ha hagut massa ressò, car la gent del país cercava feina quan ells hi eren, sense aconseguir-ho; a causa d'això no eren massa ben vistos.

Posteriorment, es va procedir a un altre contacte amb l'empresa i aquesta va comunicar als treballadors el paquet de mesures que comença amb una reestructuració de la feina: es posaran més pales a disposició dels minaires fins a la construcció d'un nou magatzem, etc. Disposicions aquestes, entre altres, necessàries per treure més producció. L'empresa diu que actualment surten 300.000 tones anuals i vol arribar a treure'n 800.000, la qual cosa representa gairebé triplicar la producció. Una de les mesures proposades és disminuir les primes i augmentar el treball al doble. Per exemple, les galeries d'avenç d'on es treu el carbó les fan unes màquines; aquestes màquines, segons l'empresa, haurien de fer cinquanta centímetres d'avenç i, amb aquests cinquanta centímetres, els picadors, que són els qui van davant de tot, cobrarien una prima diària de 120 pessetes, mentre que ara, avançant de trenta a quaranta centímetres, cobren entre 400 i 500 pessetes de prima. És a dir, que augmenta la feina i disminueixen els diners. També hi ha mesures de sanció, com és ara en el cas d'una avaria que duri més de mitja hora poden treure la prima i, si el fet es repeteix, poden enviar el minaire quinze dies a casa. És a dir, que hi ha una colla d'aspectes repressius avinents amb un pla estil feixista. Els minaires no van estar d'acord amb aquestes mesures.

Els treballadors estan elaborant una contraoferta que, d'una manera global, es planteja en dos termes. Primer, que la prima que proposa l'empresa és totalment arbitrària i només condueix a la divisió dels minaires. Segon, que cal aconseguir un jornal

base digne i, en tot cas, una prima a convenir amb l'empresa.

La plantilla de Carbons de Berga la constitueixen mil dos-cents persones i l'empresa diu que amb nou-cents en tindria prou per treure la producció. Al·lega també que es treballa actualment a baix rendiment, a un nivell del 40 per cent, i vol que s'arribi al 100 per cent i, a partir d'aquí, començar a pagar primes. D'altra banda, les mines estan molt mecanitzades. Això vol dir que les deficiències no vénen precisament de l'es-

forç personal sinó de la manca de planificació. En el mateix ordre de coses, si fa tres anys sortia producció per alimentar la tèrmica i ara no en surt prou, no és culpa dels

treballadors. Els treballadors no dormen pas, continuen treballant. És la part tècnica que ha de trobar noves vetes de carbó i tirar endavant l'exploració.

Actualment hi ha un clima d'expectació davant les negociacions entre la contraoferta dels treballadors i el paquet de mesures de l'empresa.

Terrassa

Fontanals: els ex-verticalistes provoquen

(ve de la pàgina anterior)

perior que no si hi ha expedient de crisi; carnet de desocupació al 90 per cent del sou; jubilació als 60 anys. Però tots coneixem prou bé a qui beneficia aquest Pla muntat d'esquena als treballadors per les patronals més poderoses a fi d'eliminar la competència en el mercat en els moments de crisi. I ¿quines són les conseqüències per al treballador? Pèrdua del lloc de treball; nul·la intervenció en la realització del Pla; cap possibilitat legal d'oposar-se al tancament; no es preveu la reconversió del lloc de treball; no hi ha assegurança d'atur indefinida, fins que no es trobi una altra feina, que es tal com hauria de ser, etc., etc.

Però, en el fons de tota aquesta maniobra contra la defensa que la majoria de treballadors de Fontanals fa del lloc de treball, hi ha interessos més amagats.

A la carta que els treballadors varen rebre se'ls convidava a passar per la Central Democràtica de Trabajadores a firmar un escrit per demanar al Ministeri que, amb el Pla de

Reestructuració Tèxtil, liquidés l'empresa Fontanals. Cent noranta-dos treballadors varen anar a firmar aquesta carta. La unitat, és evident, es posa en perill a cada moment. Quan l'assemblea de Fontanals va votar recentment sobre aquest mateix problema d'acollir-se o no al Pla de Reestructuració del Tèxtil, cent trenta vots anaren també a favor de la proposta que feia la patronal.

Es difícil, com dèiem al principi, mantenir units sistemes homes i dones en una situació en què les perspectives no són gens ni mica clares, després de sis mesos d'aguantar fermes. Però, ¿com s'explica que tants treballadors votin a favor de les propostes de la patronal? En primer lloc, aquest segon atac contra la unitat es produeix després de la proposta governamental que l'única "solució" és que els treballadors facin de l'empresa una cooperativa (que és el mateix que dir bona nit i tapa't) i que els treballadors, evidentment, refusen. O sia, quan els ànims estan més baixos, apareixen les cartes que

conviden a abandonar. En segon lloc, la majoria de treballadors que defensen la posició d'abandó ja estan treballant en altres empreses (molts d'ells estan afiliats a CDT) i, per tant, desitgen que l'assumpte es liquidi aviat per tal de cobrar la indemnització corresponent. I en tercer lloc, encara podríem anar més enllà: ¿A qui interessa que es tanqui definitivament l'empresa Fontanals si no és als especuladors de sempre, que esperen que l'empresa es posi a subhasta i puguin apropiarse d'un patrimoni de mil milions de pessetes que poden quedar-se per 150 o 200 milions?

La comissió de treballadors de Fontanals ja va denunciar, en el moment oportú, aquesta maniobra de CDT. Els treballadors de Fontanals continuaran, majoritàriament, defensant el lloc de treball en una ciutat on, en aquests moments, hi ha més de vuit mil parats i on les perspectives a causa de la situació econòmica general i de l'actitud governamental envers el ram tèxtil, són alarmants.

Els treballadors de Fontanals: una llarga lluita en defensa del lloc de treball (Foto J.Girona)

Exposició a Mataró: salvem el Clavé (Foto Quintana)

Mataró

Salvar el Clavé

EL MARESME (Josep Sivi-la).— El darrer cap de setmana la Rambla de Mataró va aparèixer envaïda de pancar-

tes, banderoles, dibuixos, fotografies, documents, etc. que feien referència al Teatre Clavé i a la campanya per la seva salvació. Es tractava d'una exposició pública en la qual s'informava els mataronins de l'estat en què es troba l'antic Teatre i de les gestions que es fan per intentar salvar-lo.

Actualment les gestions encaminades a salvar el Clavé es duen coordinadament a tres nivells. D'una banda, existeix la "Comissió Mixta", de la qual formen part diverses entitats ciutadanes i un representant de l'Ajuntament. També es mou l'anomenada "Comissió per la salvaguarda del Clavé" formada per una colla de joves, que són els que han muntat l'exposició a la qual ens referim. Finalment, la Comissió de partits polítics, a la seva darrera reunió, també, ha decidit de sumar-se a les gestions que es facin.

L'objectiu que sembla més assolible i que garantiria que allò que resta del Clavé no fos enderrocat pel seu propietari —el Banc Central— és que l'Ajuntament incoés expedient per declarar al teatre com a monument històric-artístic de la ciutat, cosa que seria molt ben rebuda pels mataronins i que resultaria lògica si tenim en compte els informes dels tècnics sobre la vàlua arquitectònica i artística tant de les façanes com de l'estructura de fusta de l'interior. Només així s'aconseguiria que es paralitzessin les obres, el permís de les quals s'està renovant actualment. Per això, ara s'intenta que la proposta d'incoar expedient es plantegi, sens falta, al proper ple municipal.

TORNA "EL MARESME"

Quan llegiu aquesta crònica segurament ja està a la venda "El Maresme" un vell setmanari comarcal. La sortida del primer número de la seva tercera època s'havia hagut d'ajornar tres setmanes per algunes reestructuracions del consell de redacció, però sortosament ja tot sembla estar solucionat. D'aquesta manera la comarca torna a gaudir d'un mitjà d'informació propi que ve a emplenar el buit existent en aquest camp. Tot fa pensar que "El Maresme" adoptarà una línia editorial autènticament democràtica, progressista i independent, en oposició a l'estil de premsa que fins ara ha imperat a la comarca. Per això diem a "El Maresme": Benvingut!

Llibertats públiques per defensar la democràcia

A punt de sortir cap a Madrid per participar, com a representant de la minoria parlamentària comunista, a la tercera reunió de la Moncloa, de la qual el lector trobarà una referència en aquest número de TREBALL, hem entrevistat Jordi Solé-Tura. El significat de les reunions dels partits amb el govern, l'abast de l'anomenat "Pacte de la Moncloa" i la seva incidència en la situació política són els temes principals que hem abordat amb el diputat comunista. Els resultats de la tercera reunió, celebrada dimarts passat, no fan més que confirmar les opinions de Jordi Solé, membre del Comitè Executiu del PSUC.

EL CONTINGUT DE LES REUNIONS

—Com han anat les dues primeres reunions de la Moncloa i especialment la segona, a la qual tu vas assistir com a representant de la minoria comunista?

—De reunions a la Moncloa, com se sap, se n'han fet de moment, dues. La primera va ser dedicada a temes econòmics i hi ha informació de premsa prou àmplia, i l'altra als problemes que podríem dir de reforma político-legislativa. És la reunió a la qual vaig assistir jo. De la primera, et diré que hi ha una cosa important i és que s'han nomenat una sèrie de comissions que van tractant els diversos aspectes del pla econòmic. Cada partit està representat en aquestes comissions, la qual cosa vol dir que, en certa manera, hi ha un treball de corresponsabilització en el desenvolupament legislatiu dels acords econòmics. L'altra reunió, la de dijous, es va dividir en dues grans parts. En la primera, el ministre de Justícia, Lavilla, va explicar els criteris genèrics de reforma de la legislació civil, la legislació penal, de la reforma penitenciària, la llei de perillositat social, etc. Gran part de la seva exposició es va basar molt en coses que nosaltres hem dit sempre. En aquest sentit, jo gairebé et diria que podem estar d'acord en un noranta per cent de les coses que va anar proposant el ministre de Justícia, ja que, en gran part, responen a propostes que nosaltres mateixos havíem fet. Per exemple: la qüestió del divorci, l'eliminació, en el terreny civil, de les diferències entre fills legítims i il·legítims, reforma del sistema penitenciari actual i del Codi Penal, liquidació dels delictes anomenats "de la dona", despenalització de l'ús d'anticonceptius... Coses d'aquest tipus hi estan previstes i nosaltres hi estem plenament d'acord. El mateix podríem dir de la reforma de la llei de perillositat social, de la qual nosaltres vàrem proposar la pura

i simple eliminació, etc. Sobre aquestes reformes que ens van proposar, nosaltres vam manifestar el nostre acord i vam afegir-ne unes quantes que el ministre no havia esmentat.

MAJORIA D'EDAT ALS 18 ANYS

—Per exemple?

—Per exemple, la majoria d'edat als divuit anys, que volem explicitada sense esperar la regulació constitucional. Aquesta qüestió planteja un problema polític —t'ho dic així, incidentalment— perquè jo crec que el govern i el partit de govern, en general, estan d'acord que la majoria d'edat sigui als divuit anys, però intenten retardar-ho al màxim, perquè entre ara i l'aprovació de la Constitució, en la qual segurament s'inclourà la majoria d'edat als divuit anys, hi haurà les eleccions municipals, i com més tard se'n parli millor per a ells; per a nosaltres, com més aviat se'n parli, millor. Aquí, doncs, hi ha un problema polític.

ELS PROBLEMES D'ORDRE PÚBLIC

—Els problemes de l'ordre públic?

—Martín Villa ens va exposar els projectes de reforma de qüestions tan decisives com el dret d'associació, el de reunió, la policia, l'ei de defensa de la democràcia, etc. D'ordre públic en general. Aquí ja no vam estar tan d'acord, perquè si bé tots nosaltres creiem que, a partir de l'aprovació de la llei d'amnistia, és absolutament necessari establir uns criteris clars sobre què és estabilització de la democràcia i què no ho és, i, en conseqüència, d'aïllament polític i penal del terrorisme, aquí, és clar, els criteris poden ser molt diferents i ho són. Jo crec que el govern parteix d'una visió molt instrumental de l'ordre públic, vist molt en funció de mecanismes que reforcin el control policíac. En

canvi, nosaltres partim d'un criteri bastant diferent: perquè es pugui parlar de defensa de la democràcia necessitem que primer hi hagi democràcia i, en conseqüència, tota la concepció de l'ordre públic i de la defensa de la democràcia passa per un desenvolupament de les llibertats públiques i passa per un protagonisme i una participació de tothom i, a partir d'aquí, es poden aplicar els criteris d'ordre públic i els criteris de defensa. Entre les propostes més interessants hi havia la que fa referència a dret d'associació i dret de reunió, tot i que quedaven imprecisions; per exemple, el dret de reunió, tal com estava previst, és un dret de reunió molt "verd", en el sentit que diu que només fa falta, en els llocs tancats o llocs a l'aire lliure però també espais tancats, la comunicació prèvia, però amb possibilitats, deien ells, que el govern pugui dissoldre la reunió en qualsevol moment si afecta l'ordre públic, etc. El dret d'associació, tal com el preveuen ells, també és una ampliació molt gran de l'actual, es a dir, qualsevol associació, només pel fet de registrar-se, ja val;

"La democràcia no es pot salvar ni amb un govern minoritari ni amb una alternativa minoritària"

però ells hi preveien que el govern, passés el cas al ministeri fiscal i, si aquest no trobava res a dir, l'associació quedava automàticament inscrita. Estem d'acord amb l'ampliació dels drets de reunió i d'associació, però, tal com Martín Villa ho va formular, la proposta ens suscita preocupacions. Per exemple, bé que per el dret de reunió n'hi ha prou amb la comunicació prèvia; però, ¿què vol dir la comunicació? ¿Vol dir que el govern té autoritat per dir que no? Pel que fa al dret d'associació, la remissió automàtica al ministeri fiscal és absurda —el ministeri fiscal només està fet per perseguir actes delictius, no pas per jutjar conductes prèvies—, i en conseqüència volem que el dret d'associació signifiqui que qualsevol associació pugui inscriure's lliurement. Després ja se la jutjarà pels seus actes. Els punts especialment conflictius són, doncs, ordre públic, policia i defensa de la democràcia. Aquí només va haver-hi un previ canvi d'impressions molt general. En tot cas, una llei de defensa de la democràcia podríem acceptar-la com una llei amb

vigència molt limitada en el temps, i que no pugui servir perquè el govern la utilitzi per liquidar l'oposició. I un altre punt molt important és la qüestió del control dels mitjans de comunicació, televisió, premsa que fins ara era del Movimiento. També hi va haver consens que s'havia d'anar molt ràpidament cap a un control democràtic de tot això.

UNA SORTIDA D'EMERGÈNCIA

—Bé. Això dona una idea general. Quina valoració fa el PSUC d'aquestes dues reunions de la Moncloa? Quines repercussions poden tenir pel que fa a consolidació i aprofundiment de la democràcia?

—Les reunions de la Moncloa són un reconeixement indirecte, si vols, o molt implícit, d'aquesta idea que nosaltres hem donat de govern de concentració. Perquè la idea de fons que hi ha en aquest concepte és que una situació de crisi tan aguda com la que vivim, amb una sortida com la

"Perquè es pugui parlar de defensa de la democràcia necessitem que primer hi hagi democràcia"

tants. No és el pacte polític portat a les últimes conseqüències, però potser és el pacte polític possible en aquests moments. I, de fet, entrem en una situació..., no sé si es pot dir, però gairebé en una situació de govern a la italiana, amb les peculiaritats d'aquí. Perquè molts d'aquests acords es poden fer amb la participació de les diverses forces polítiques. Això vol dir que les coses ja van al Parlament amb una base de consens molt gran. Pacte social? Si per pacte social entenem l'acceptació, per part de la classe obrera, bé sigui per la força o bé sigui per consentiment, dels mecanismes d'acumulació capitalista a canvi d'avantatges parcials, em sembla que no és això. Em sembla que aquí, som en una fase en la qual la classe obrera obté coses importants, i d'altres, en canvi, no, però que la burgesia d'aquest país també haurà de fer renúncies importants. Entre d'altres coses acceptar que els representants de la classe obrera participin en les orientacions de govern. Aquests acords, des del nostre punt de vista, són la sortida més progressista i, per dir-ho així, més revolucionària que en aquest moment es pot donar als problemes del país.

LA CORRESPONSABILITZACIÓ DE TOTS

—Es pot parlar, doncs, d'un compromís històric a l'espanyola?

—No, pròpiament encara no, perquè el compromís històric és bastant més que això. A Itàlia tampoc no el tenen. I aquí, penso que encara trigarem a arribar a una fórmula de govern de concentració perquè hi ha això que en diem els poders fàctics, i és una cosa que pesa molt. ¿Què passarà, quina continuïtat tindran aquestes reunions? Exactament no ho sé, però crec que entrarem en una fase, que pot durar uns mesos, en la qual les mesures econòmiques i les mesures de reforma legislativa més urgents s'abordaran en forma de corresponsabilització, acords parcials, aprovació explícita o aprovació per extensió a les Corts, d'algunes coses, i així s'anirà entrant en una fase d'estabilització del sistema democràtic, de donar confiança a la gent, de reforçar els mecanismes parlamentaris, que en aquest moment són molt febles, de parar el cop de la crisi econòmica i sortir d'aquesta situació de la millor manera possible.

LA INCIDÈNCIA DE LES NEGOCIACIONS

—Quina incidència poden tenir les negociacions de la Moncloa, cara a dues coses: d'una banda, les eleccions municipals i, d'altra, l'elaboració de la futura constitució?

—Sobre les eleccions municipals, una de les primeres conseqüències és que siguin fetes en un clima més democràtic, amb una legislació més democràtica, i, en conseqüència, amb més possibilitats que les forces democràtiques reals s'expressin. A les eleccions municipals es pot arribar en un clima de crispació i de desestabilització accelerada, de por, etc., o s'hi pot arribar en un clima de més serenitat i de més tranquil·litat. Em sembla que en aquest moment una legislació diríem progressista, com un clima de tranquil·litat ens és molt favorable, perquè nosaltres necessitem això perquè s'expressi realment el nostre potencial polític i la força de la nostra alternativa.

Respecte a la Constitució, jo crec que això també afavorirà que sigui oberta i progressista. Per posar-te tres exemples: el de les autonomies, el de la majoria d'edat i el del divorci. Aquests són tres temes que estan al centre mateix de la constitució. Sobre el punt de l'autonomia hem aconseguit que hi hagi un article segon que reconegui el dret de les nacionalitats i de les regions a l'autonomia. També hi ha un article que institucionalitza la cooficialitat de llengües. Si la política de la Moncloa es consolida, quedarà completament reflectit a la constitució, però si aquella política es trenca aleshores no veurem res de cooficialitat de llengües ni res.

Sobre el divorci, malgrat les reticències que en un primer moment hi hagueren per part de UCD i d'Alianza Popular, si un dels punts de l'acord legislatiu que es discuteix a la Moncloa inclou la legalització del divorci, veuràs que és un altre problema que queda desbloquejat. Respecte a la majoria d'edat als divuit anys, voldria afegir que si s'introdueix en l'articulat de la constitució, després no es podrà fer una llei electoral municipal on no es reconegui. I si sobre això hi ha una definició molt clara en la Moncloa haurem fet un pas endavant.

Altres assumptes podríem enmarcar igualment en el mateix planteig: la qüestió dels anomenats delictes de la dona, la qüestió de l'avort (em vaig quedar sol a l'hora de tractar-lo)... Aleshores, si s'arriba a grans acords sobre aquestes qüestions, si es despenalitzen conductes i això es pot reflectir en la Constitució, després aquesta serà una garantia molt grossa i és molt difícil de canviar tot el que hi estigui ficat a dins. Tot això pot ajudar a fer una Constitució oberta i progressista.

JOAQUIM GUZMAN

"El Pacte de la Moncloa repercutirà en la futura Constitució"

La lluita dels mariners mercants

Al port de la fàbrica de ciment de la companyia "CEMENT-MAR", a mig camí entre Sant Carles de la Ràpita i Alcanar, ha estat en vaga quasi un mes el vaixell de la companyia Naviera Vasco-Madrilenya "Valle de Carranza". En aquesta i altres companyies navilieres (Altos Hornos de Vizcaya, Vascongada i Bilbao), s'ha generalitzat un conflicte laboral que ha desembocat en la primera vaga de mariners mercants que ha esclatat a l'Estat espanyol en els últims quaranta anys. Els tripulants dels vint-i-cinc vaixells en vaga volen negociar una sèrie de reivindicacions econòmiques, socials i sindicals amb les respectives navilieres. Davant de la generalització del conflicte i en previsió que la vaga s'estengués a d'altres companyies, ANAVE (organització empresarial de la Marina Mercant) va prendre la iniciativa de la negociació, en nom de totes les companyies, i va presentar una contraproposta en la qual les reivindicacions salarials restaven sensiblement disminuïdes i que va ser rebutjada pels mariners en vaga amb el suport del SLMM (Sindicat Lliure de la Marina Mercant), sindicat assembleari al qual estan afiliats el 90 per cent dels mariners en vaga.

En el cas concret de la Naviera Vasco-Madrileña, a la qual pertany el "Valle de Carranza", el conflicte, que va esclatar el mes d'agost, té el seu origen en una proposta de conveni aprovada per totes les tripulacions des de la base i elaborada amb l'ajut del SLMM, i presentada pels delegats de cada vaixell a l'empresa, a Bilbao.

En no admetre aquesta els delegats escollits per les tripulacions es varen fer, a començaments d'agost, uns preavisos de vaga, que van forçar la naviliera a cedir, a les envistes de l'esclat imminent de la vaga.

La proposta de conveni presentada recollia els següents punts:

Com a primer, principal i innegociable, la demanda de dos mesos de vacances per cada cinc de navegació. Aquesta, amb els augments de sous, és la reivindicació més sentida pel conjunt d'aquests treballadors, que passen mesos i mesos embarcats sense tenir la possibilitat d'una convivència normal amb les seves famílies. Un d'ells ens va dir: "Jo he arribat a passar deu mesos seguits embarcat, i això és veritablement dolent per a nosaltres."

En segon lloc, i també amb caràcter innegociable, 35.000 pessetes mensuals com a salari base per a la categoria inferior, i 380 pessetes per hora extra.

Reivindicacions de tipus so-

cials, com jubilacions, orfandats, comissions de seguretat i higiene, etc.

Lliure accés del SLMM a dintre dels vaixells; possibilitats de les tripulacions de poder actuar sindicalment i que la seva veu sigui escoltada pel capità, per tal d'evitar que l'autoritat sigui unilateral i jerarquitzada com succeeix ara.

L'empresa va concedir immediatament el punt referent a les vacances. En els altres no hi va haver divergències, senzillament perquè no es van negociar; la naviliera va presentar una contraproposta amb uns sous ínfims que varen ser rebutjats pels representants que, en conseqüència, decidiren la vaga.

Amb tot, les circumstàncies varen ser molt adverses per als vaguistes, perquè, al moment de trencar les negociacions set vaixells dels nou que componen la flota es trobaven fora d'Europa; solament dos, el "Valle de Ujúa", a Les Palmes, i el "Valle de Carranza", eren dins l'Estat espanyol, i varen poder afegir-se. En paraules del primer oficial del "Valle de Carranza", "la naviliera va actuar molt astutament i va trencar les negociacions quan estaven tots els vaixells fora. Ara, només nosaltres podem mantenir contacte amb la comissió negociadora, que continua a Bilbao, mentre que els altres companys no poden fer res perquè als ports on són (Àfrica i Àsia), per la situació política dels països i per la manca de solidaritat, és impossible mantenir una vaga;

així li va passar al "Valle de Unza" al qual l'empresa va tallar els aliments i les divises, a part dels problemes amb les autoritats del país".

I continua: "Nosaltres estem poc preparats sindicalment i l'empresa se n'aprofita. És la primera vaga de mercants en aquests quaranta anys i, malgrat la intervenció del SLMM que va elaborar un altre conveni amb la comissió negociadora, amb unes reivindicacions salarials més petites, la companyia no vol saber-ne res. Si hagués acceptat aquesta nova proposta ara estaríem tots treballant i no continuant en una vaga que fa un mes que dura".

ANAVE: UNA PATRONAL ENTRE DOS ALGÜES

La intervenció d'ANAVE (organització patronal de la Marina Mercant), en generalitzar-se la vaga i estendre's a d'altres navilieres, ha embolicat més les coses. Com a patronal, es va oferir a intervenir per negociar conjuntament en nom de tots els navilieres un conveni per sectors i tràfics, abans del primer de novembre, amb la condició "sine qua non" de la tornada immediata a la feina sense condicions. En el cas que això no fos acceptat s'aniria al laude del govern.

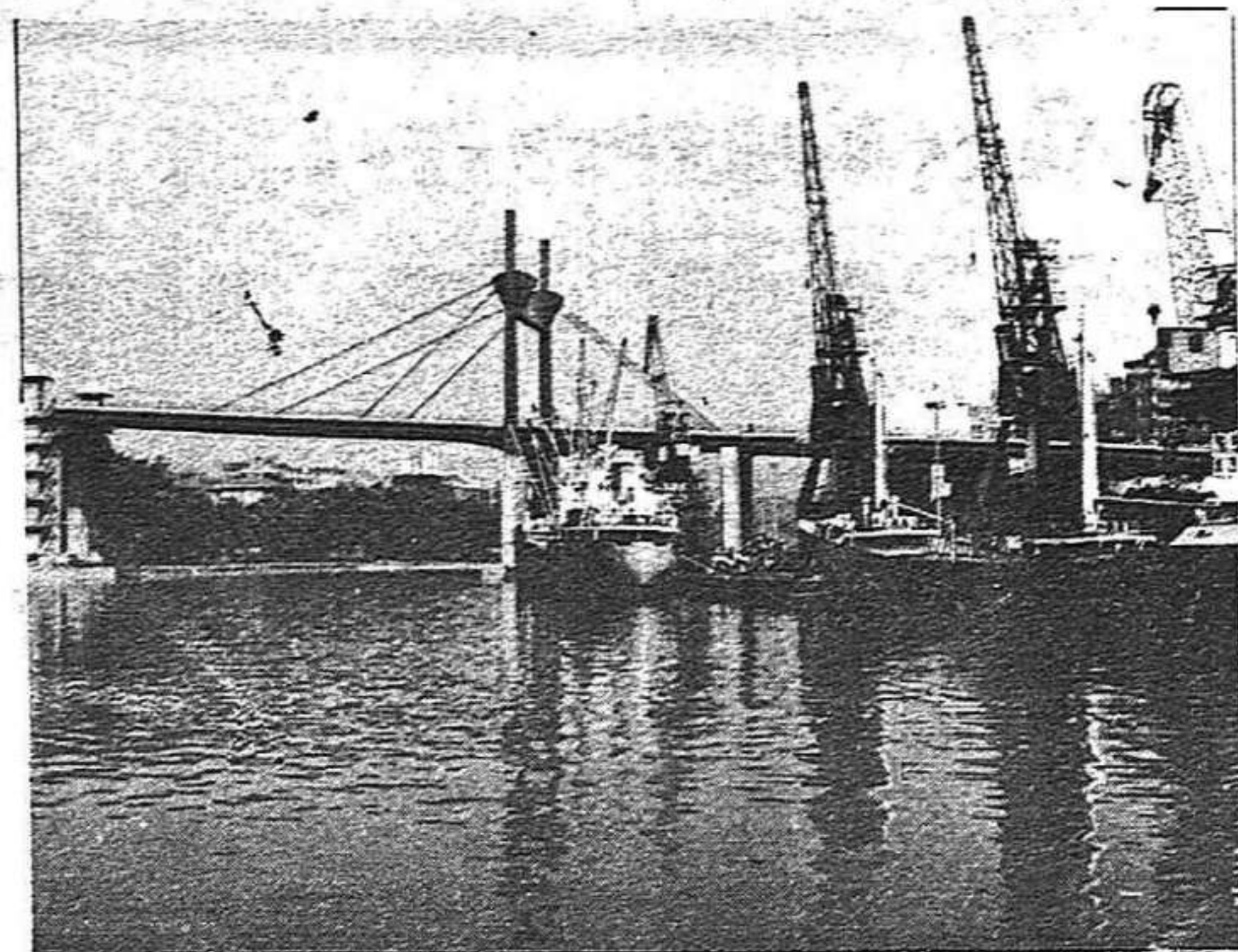
Aquesta actuació va destorbar la negociació que les navilieres més obertes portaven pel seu compte i en la qual

existien possibilitats d'arribar a un acord.

En realitat —com ens expliquen els tripulants del "Valle de Carranza"— ANAVE està molt polaritzada. D'una banda hi ha les companyies més "europees", que compten amb vaixells més moderns i fan un treball més professionalitzat; aquestes volen equiparar-se a les modernes companyies d'Europa: de Noruega, Suècia, Anglaterra, que, pagant més impostos i més bons sous, obtenen més beneficis gràcies a una millor planificació.

D'altra banda, hi ha el "búnquer" d'ANAVE: la Companyia Transmediterrània, Ybarra, la Vasco-Madrileña, etc. La flor i nata de l'oligarquia naviliera, que es tanca a la negociació, i pretén una intervenció del govern sota el pretext del desabastament d'un país.

"a nostra empresa —continua el nostre interlocutor— és d'aquestes últimes; no tenen mentalitat d'empresaris moderns, prefereixen mantenir la seva postura, encara que els resulti carregosa, que no pas pactar. Per exemple, el nostre vaixell perd 300.000 pessetes diàries; té unes despeses de manteniment enormes. CEMENT-MAR, l'empresa propietària del moll, no sap què fer amb nosaltres; té seixanta treballadors parats i un espai mort que no pot

ocupar ningú. Fins i tot el governador civil ha trucat a la Comandància de Marina, que s'ha inhibit del conflicte. En canvi, CEMENT-MAR ha posat una denúncia al jutjat de Tortosa per fer-nos marxar".

SLMM: UN SINDICAT ASSEMBLEARI

El tripulants del "Valle de Carranza", mantenen comunicació telefònica constant amb la coordinadora que, a Bilbao, amb l'ajut del SLMM, intenta prosseguir la negociació.

La creació del SLMM, ha sigut decisiva. Aquest sindicat unitari, amb 20.000 afiliats, construït els dos darrers anys, ha dotat els marins de l'organització necessària per a trencar la passivitat reivindicativa i la inèrcia sindical del període de dictadura. Entre les seves reivindicacions immediates, el SLMM planteja la suspensió de la llei penal i l'atribució a la jurisdicció civil de les qüestions relatives a la Marina Mercant. En l'actualitat, malgrat que no s'aplica, una vaga pot ser considerada

com un acte de sedició.

Altres punts del SLMM tracten sobre la reforma del règim intern dels vaixells en qüestions referents a la disciplina i al funcionament interior: "Nosaltres volem un règim autogestionat; fins ara ha sigut sempre jerarquitzat i la tripulació no ha pogut participar mai en cap decisió." També sobre qüestions referents a les condicions d'habitabilitat dels vaixells, possibilitat de fer assemblees de port, etc.

"El SLMM és un sindicat unitari i assembleari —ens diuen el primer oficial i el maquinista— que no interfereix en les decisions preses des de la base. Si no hagués sigut pel seu ajut i pel de la Unió de Pagesos i CCOO d'aquesta comarca, quasi ens haguéssim mort de gana. L'empresa ens va tallar els subministres. Les nostres demandes a la Delegació de Treball, Comandància de Marina i Jutjat de Tortosa no han obtingut més que un silenci total per resposta."

M. d'AMPOSTA

Elecciones sindicales de seguida

Sembla que el govern pretén oblidar-se del seu compromís de convocar i celebrar eleccions sindicals abans del 15 de novembre.

És molt possible que aquesta actitud es degui a un intent de mantenir i fins i tot acreixir la confusió sindical que hi ha en aquests moments, a fi de reair les més grans dificultats possibles al moviment obrer a les envistes de les negociacions col·lectives dels propers mesos.

Comissions Obreres ve reiterant l'exigència d'eleccions sindicals immediates, i així ho va expressar de manera contundent al míting del Palau d'Esports de Barcelona el passat dia 16.

La necessitat d'una autèntica representació obrera és també sentida per la patronal, per tal de tenir interlocutors vàlids. En la primera reunió entre la més important organització empresarial de Catalunya, el Foment del Treball Nacional, i la Comissió Obrera Nacional de Catalunya es va concretar, entre altres punts, "la necessitat que es convoquin urgentment eleccions sindicals per trobar un marc representatiu per a la negociació".

L'exigència, doncs, de convocatòria immediata d'eleccions s'ha d'incorporar a totes les accions i mobilitzacions.

La convocatòria d'eleccions amb caràcter general, per part del govern, és la garantia que tota la patronal n'haurà d'acceptar la celebració. Per això és urgent, i perquè en el mateix decret de convocatòria s'hauran d'especificar els drets i garanties dels consells o comitès.

Els organismes elegits hauran de tenir la capacitat de representació dels treballadors en tots els aspectes, tant pel que fa a formes i mètodes de producció com a seguretat i higiene, al control d'inversió i producció o a la negociació col·lectiva.

Com que seran fruit de l'elecció democràtica dels treballadors i com que la seva activitat haurà d'estar sotmesa a les assemblees, aquests organismes seran expressió de la democràcia obrera als centres de treball i, per això, un estímul i un instrument per a la unitat d'acció i una plataforma d'avenç cap a la unitat sindical. Perquè l'articulació dels consells o comitès de les diferents empreses d'un mateix ram,

que és un objectiu cap al qual caldrà avançar malgrat les dificultats i resistències que haurem de vèncer, serà un pas, no solament quantitatiu sinó ja qualitatiu d'avenç cap a la unitat.

Tot això sense menystenir, ans al contrari, la necessària potenciació del paper impulsor i organitzatiu que han de jugar les Comissions Obreres, de l'enfortiment de les quals dependrà en gran mesura aquest caràcter dels consells o comitès i el desenvolupament d'aquesta perspectiva unitària.

Perquè els consells juguin el seu paper a nivell d'empresa i esdevinguin una contribució a l'enfortiment del moviment obrer, els treballadors han de poder elegir els seus membres a base del criteri de representativitat. Per això Comissions Obreres proposa llistes obertes i sistema proporcional.

Pretendre traslladar al si dels centres de treball una còpia de les eleccions polítiques, pretendre classificar falsament les diferents centrals basant-nos en ideologies i partits, fóra introduir un element de divisió i allunyament.

Abundant en els criteris d'elecció dels membres dels consells, és important ressaltar la necessitat de participació i presència activa de tècnics i professionals.

La participació activa de les dones i la seva presència a les candidatures ha de ser un element fonamental en la preparació i desenvolupament de les eleccions.

Amb la nostra activitat organitzada, hem de desenvolupar una autèntica campanya d'explicació, sensibilització i clari-ficació de la importància i del caràcter d'aquestes eleccions, fent servir els programes i publicacions de Comissions Obreres.

De com es desenvolupin aquestes eleccions, de si Comissions Obreres és el sindicat que resulti majoritàriament avalat pels treballadors dependrà, en gran mesura, com se surt de la crisi, dependrà la conquesta i consolidació de les plenes llibertats sindicals i polítiques, l'avenç cap a la democràcia política i econòmica i al socialisme, amb una participació profunda dels treballadors, a través del desenvolupament de la democràcia de base, de masses.

J.M.RODRÍGUEZ ROVIRA

gs

gaceta de derecho social

LA REVISTA DE CC.OO. PARA TODOS LOS TRABAJADORES

EN SU NUMERO DE OCTUBRE (35 ptas.)

TRABAJADOR:

Suscríbete o compra GdS en:

Gaceta de Derecho Social
P.º del Prado, 34. 5.º. 12.
MADRID-14
Tels. 239 43 19. 467 10 78
y 239 45 69

• En tu fábrica o centro de trabajo
• En todos los locales de Comisiones Obreras de tu localidad o barrio
• En quioscos y despachos laborales

Autonomia: també per a la seguretat social

Un cop s'ha aconseguit el restabliment de la Generalitat provisional, tot un seguit de qüestions se'ns plantegen amb tota la força. Quines seran les tasques que haurà d'acomplir la Generalitat en matèries com la sanitat, l'economia, etc.? Quin tractament hauran de rebre? I, més enllà encara, com s'hauran d'entendre quan es faci efectiva l'autonomia? Autonomia vol dir autogovern amb competències sobre determinades matèries, a negociar amb el govern central de Madrid. Una d'aquestes matèries és la seguretat social.

El pressupost de la Seguretat Social espanyola té avui dia un volum econòmic quasi igual al del pressupost general de l'Estat i, per tant, el seu traspàs pot generar reticències, encara que, pel seu caràcter fraccionable, no plantegi problemes de tipus tècnic. Cal però, una nova organització de la Seguretat Social que assegurí acabar amb l'actual disgregació de les prestacions, que faci possible que en els seus òrgans de gestió tinguin majoria els representants dels treballadors; cal que es procedeixi, al mateix temps, a una descentralització i una planificació efectives, única forma de garantir la gestió democràtica d'uns recursos col·lectius i l'eliminació del burocratisme.

Tot això, en el cas de Catalunya només es pot concretar amb l'autonomia de la Seguretat Social. En aquest sentit, la creació d'un "Fons Català de la Seguretat Social" signi-

ficaria, primer de tot, la possibilitat de planificar i gestionar des de Catalunya mateix els serveis col·lectius que dona la Seguretat Social (sanitat, assistència social) no de forma burocràtica i centralista sinó, molt al contrari, amb la participació, a partir dels municipis i de les comarques, de tots els ciutadans. En segon lloc, la possibilitat real d'endegar una política autònoma en matèria de treball ja que el "Fons Català de la Seguretat Social" controlaria l'assegurança d'atur, el SEAF-PPO, etcètera, que vénen finançats per la Seguretat Social.

Evidentment aquesta Seguretat Social autònoma no entraria en contradicció amb la necessitat de mantenir, per a tot l'estat espanyol, uns nivells iguals de prestacions econòmiques (pensions, subsidis per malaltia, protecció familiar, desocupació, etcètera).

Finalment, significaria l'a-

clariment sobre el destí que es dona al superàvit català de la Seguretat Social. La diferència entre els ingressos per quotes que aporta Catalunya a l'INP i les despeses per prestacions que rep (sense incloure les inversions) és de prop de 3.000 milions de pessetes anuals, com a mitjana dels anys 1968-70-71. Això, expressat en percentatges, significa que Catalunya aporta a l'INP el 22,13 per cent del total i rep de l'INP el 17,39 per cent, xifres encara més significatives si tenim en compte que la renda catalana és el 20 per cent de la renda espanyola. Caldria també conèixer el comportament de les Mutualitats Laborals i altres entitats gestores de la Seguretat Social, perquè creiem, com intentarem demostrar a continuació, que el superàvit d'aquesta a Catalunya és molt superior a aquests 3.000 milions de pessetes, superàvit que en gran part surt de Catalunya. Si bé no disposem de xifres oficials que permetin conèixer si la Seguretat Social a Catalunya té déficit, està equilibrada o té superàvit (tal com es dona per al conjunt d'Espanya), Catalunya té una població suficientment important com perquè el seu comportament global sigui molt semblant a la mitjana d'Espanya.

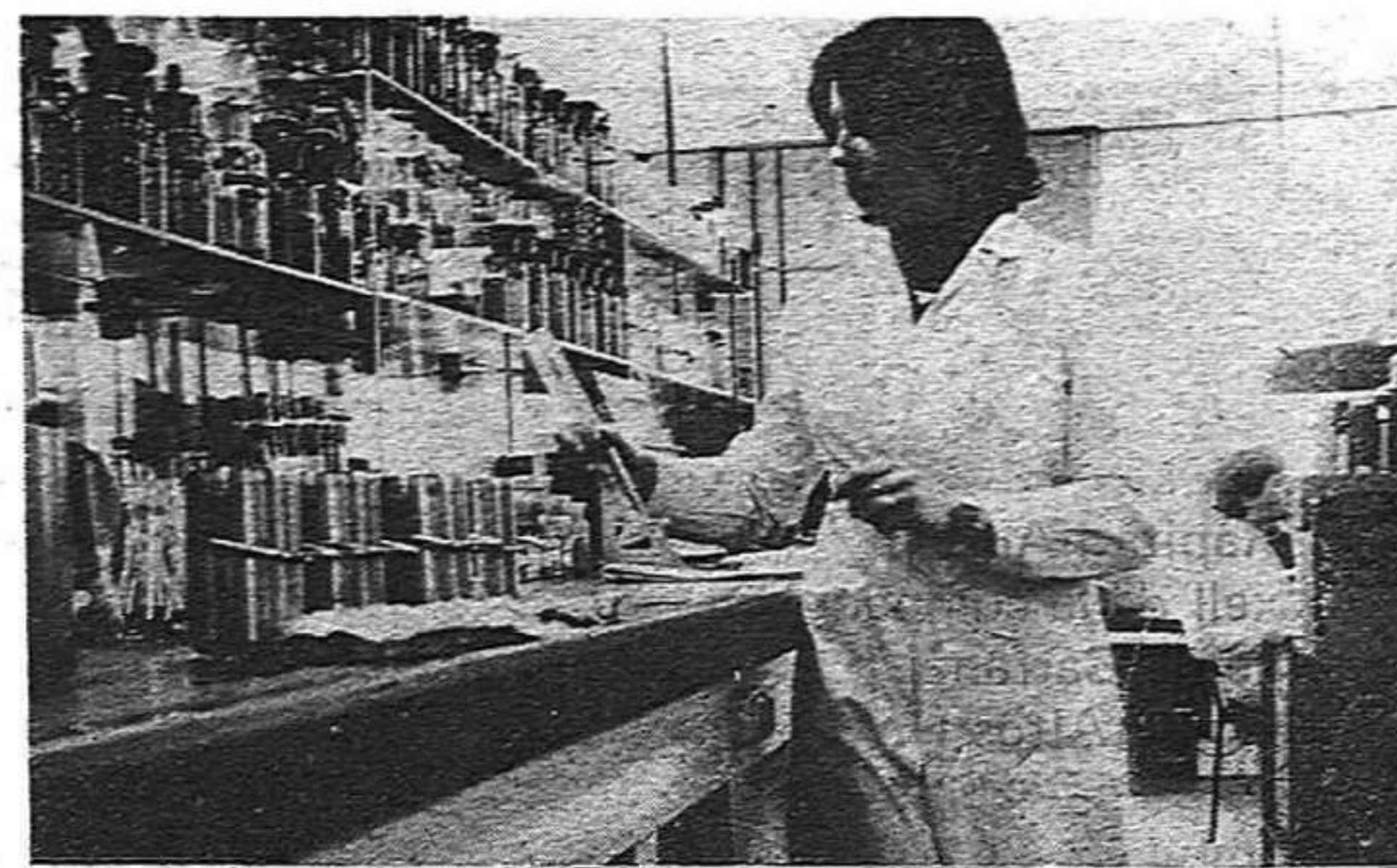
El fet que a Catalunya hi hagi menys població agrària que la mitjana espanyola, i

que, com a zona d'immigració, tingui una estructura de la població més jove que la mitjana espanyola, fa pensar que el conjunt de la Seguretat Social obté un superàvit superior al promig d'Espanya.

Com a confirmació d'això podem veure com el Règim Especial Agrari es nodreix en part del Règim General, la qual cosa significa que part de les prestacions recaptades a Catalunya a través del Règim General van a cobrir prestacions de zones agrícoles de la resta d'Espanya afegint-se a la desproporció sorgida del sistema actual de quotes agràries, que afavoreix els latifundistes.

Per la seva banda, els treballadors joves cotitzen, però reben poques prestacions a canvi, la qual cosa significa que a Catalunya la diferència entre les cotitzacions a la Seguretat Social i les prestacions que se'n reben és més gran que a la resta d'Espanya.

A més a més, la Seguretat Social ha seguit una política d'inversions dels constants superàvits que fa pensar que Catalunya no ha estat precisament beneficiada, encara que això no es pot precisar per desconèixerment de la major part de dades. L'any 1970 el 58,3 per cent d'aquests superàvits acumulats estaven invertits, mentre que la resta era disponible i circulant.

La descentralització permetria racionalitzar els serveis

Quant a les inversions acumulades, el 25,7 per cent són inversions internes (sobretot centres sanitaris) i el 74,3 per cent són inversions externes. Cal destacar el gran pes de la cartera de valor de les Mutualitats Laborals i com predomina la inversió en valors públics i empreses públiques.

La participació de la Seguretat Social de Catalunya en aquesta inversió en valors públics i empreses públiques representa un flux important de sortida, ja que la proporció d'inversions públiques a Catalunya està molt per sota de la mitjana espanyola.

En resum, podem dir que l'estalvi forçós dels treballadors catalans és superior —no coneixem en quina quantia— a la mitjana espanyola. Un estalvi forçós que beneficia exclusivament el gran capital monopolista.

A partir de l'aclariment anterior, caldria estudiar quin volum ha de tenir, en termes econòmics, la solidaritat dels treballadors catalans amb els de la resta de l'estat espanyol, que és el que en definitiva significa una Seguretat Social

obligatòria i, en conseqüència, establir les transferències necessàries, sempre respectant el principi de la gestió descentralitzada i global d'aquests temes de Catalunya, i assegurant una igualtat de prestacions monetàries individuals.

Un model descentralitzat però amb unitat de gestió permetria superar l'actual gestió burocràtica de la Seguretat Social espanyola que és, al mateix temps, centralitzada i fraccionada.

Cal, per tant, i tal com diu l'alternativa sanitària del PSUC, "la creació de la Conselleria de Salut i Previsió Social, a la qual serien traspasades les instal·lacions i recaptacions de totes les entitats gestores de la Seguretat Social espanyola i altres ingressos públics, amb finalitats sanitàries, de Catalunya", evidentment salvaguardant la independència patrimonial que tota Seguretat Social, concebuda com a "mútua", ha de tenir respecte a l'Administració, en aquest cas concret respecte a la Conselleria de Salut i Previsió Social.

CARME SANS

La petita i mitjana empresa

L'espasa de Damocles

La importància de la petita i mitjana empresa en l'estructura econòmica és innegable. El 99 per cent del total d'empreses a l'Estat espanyol són petites i mitjanes, generen prop del 70 per cent del producte nacional brut i proporcionen llocs de treball al 80 per cent de la població laboral. La importància d'aquestes empreses dins l'economia catalana encara és més gran si tenim en compte que el 50 per cent són a Catalunya. Les empreses petites i mitjanes han sigut causa i efecte del desenvolupament econòmic, el seu nombre ha passat de 300.000 amb el 78 per cent d'ocupació el 1958, a 950.000 amb el 85 per cent d'ocupació el 1974.

El protagonisme d'aquesta mena d'empreses en l'estructura productiva no es reflecteix sols en aquest país, sinó que és una constant de tots els països més industrialitzats. Per exemple, el nombre d'empreses amb plantilla inferior a 50 treballadors arriba al 91 per cent del total a Bèlgica, al 97 per cent a França, supera el 90 per cent a Noruega i Suècia...

La difusió de les petites i mitjanes empreses es deu al fet de tenir una sèrie d'avantatges que no posseeixen les grans empreses. Per exemple,

una més gran adaptabilitat a situacions de canvi, per substituir productes, transformant, si cal, tot el sistema de producció de l'empresa. Una més gran rendibilitat, perquè la preponderància del personal qualificat és més gran que el grau de mecanització. En els sectors de tecnologia avançada i en tots aquells on domini la capacitat d'inventiva, s'imposen les empreses petites amb personal altament qualificat. En l'aspecte comercial, la petita i mitjana empresa té una més gran competitivitat en els mercats zonals. De fet, moltes vegades es prefereix recórrer a les empreses petites i mitjanes que són a prop que no a d'altres, potser de més eficiència, però que són a una distància que no facilita un tracte directe amb el proveïdor, que origina falta de puntualitat en servir les comandes, despeses de desplaçament...

D'altra banda, no hi ha proves que la transformació d'unitats productives en empreses molt grans millori l'eficiència i el nivell de productivitat.

A pesar de la gran incidència que té en la producció nacional, la petita i mitjana empresa ha estat sistemàticament "oblidada" durant tots aquests anys, a l'hora d'elaborar la política econòmica, mentre que es donaven tota

classe de facilitats perquè les multinacionals i el capital monopolista poguessin invertir més i a més baix preu. La petita i mitjana empresa ha estat utilitzada per afavorir d'altres interessos. Mesures legislatives que "pretesament" afavorien les petites i mitjanes empreses, com els circuits privilegiats de finançació, no les han gaudit més que les grans empreses, perquè, per regla general, les petites i mitjanes no disposaven ni de la informació ni de la capacitat de gestió per assumir les possibilitats existents. La petita i mitjana empresa ha sigut utilitzada per proporcionar a l'Estat, directament o indirectament, la major part de recaptació per impostos. El sistema d'avaluació global dels beneficis de les empreses no ha fet més que afavorir la distribució no equitativa de la càrrega tributària, discriminant a favor de les grans empreses.

Mentre que, cada setmana, dotzenes d'empreses mitjanes i petites suspensen pagaments, inicien expedients de crisi i fan fallida, enmig de la indiferència dels poders públics, aquests injecten mitjans de manteniment a les grans empreses, com ara moratòries en el pagament de la seguretat social, incentius fiscals, concessió de crèdits especials,

adjudicacions de concursos para-estats...

Com alternativa a la marginació i desprotecció que ha patit fins ara la petita i mitjana empresa és necessari que aquest sector creï les seves pròpies organitzacions per la defensa dels seus interessos. Aquestes associacions a nivell local, regional, nacional, han d'ésser veritablement representatives dels interessos d'aquest sector. Organitzacions empresarials que no són més que l'expressió de la "gran patronal", pretenen englobar el sector de la petita i mitjana empresa, tant per potenciar la seva força de pressió, com per presentar-se com el portaveu de tot el sector empresarial, la qual cosa els permetria una més gran defensa dels seus interessos particulars.

Està clar que els interessos de la gran patronal, lligada amb els grups monopolistes i multinacionals, no seran els mateixos que els de les petites i mitjanes empreses. Aquestes necessiten un sistema propi d'autodefensa que els permeti plantejar la seva pròpia estratègia, i ocupar l'espai polític que els correspongui participant en els organismes on s'elaborin les decisions de política econòmica.

J.M.

Una Seguretat Social autònoma donaria millor assistència.

Abans del 15 de desembre eleccions sindicals

A punt de tancar aquest número, arriba a la redacció de TREBALL una notícia no confirmada oficialment, segons la qual el govern convocarà immediatament les tan esperades eleccions sindicals. Malgrat que la informació no és oficial, sembla ser que els treballadors podran elegir els seus representants a les empreses entre el 15 de novembre i el 15 de desembre, encara que les dates electorals podran variar segons decisió dels propis treballadors.

Aquestes mateixes fonts indiquen que les condicions electorals —si llistes obertes o tancades— el govern les deixa també a mans dels mateixos treballadors a cada empresa. En cas que aquests no aconseguissin un acord sobre el sistema electoral a emprar, el ministeri recomanaria la tesi propugnada per CCOO i USO de les llistes obertes.

El fet de no conèixer, hores d'ara, tota l'extensió del projecte de decret governamental, no ens permet entrar-hi en una valoració a fons, ni copsar l'opinió dels directament interessats en aquestes eleccions. Cosa que farem al proper número de TREBALL.

Compradors de cultura

L'afer del "Brusi", prou comentat a aquest mateix número, provocava un terrible mal de ventre: ¿qui manipula la cultura? ¿Depèn, cada una de les conquestes culturals, del poder bancari de qui les beneeix? La dramàtica sensació d'impotència, que tenien els consellers de la Generalitat perquè Madrid no afluixava els diners que ens eren necessaris per redreçar la cultura catalana, ens ve al damunt, amb més força si cal, amb una gran angúnia, quan sospensem la quantitat enorme de feina pendent. Angúnia doblada de desesperació, de sarcasme, quan és cada cop més clar que el "negoci" de la cultura és un apèndix més dels holdings econòmics que volen dominar, de cap a peus, la gestió pública i privada de Catalunya. Als bancs els interessa, com més va més, inserir entre les seves activitats una editorial, una empresa periodística, un centre de recerca... Pensen que pot ser bo arribar a la democràcia amb les espatlles cobertes d'una bona pellissa "cultural".

Arriba un dia, però, que la cultura ho és, sense adjectius, i fibla, amb tota la virulència del món, la pell lluent del sistema que l'engarjolava. La reacció és instantània: cal sotmetre la cultura als interessos del gran capital, cal recordar-li que és l'ancilla, la minyoneta, però mai, mai!, la qui pot dur la veu cantant...

Al marge de l'excitació ben explicable del comentari, crec que hem de poder garantir, constitucionalment, la legítima independència, la neutralitat estricta de la tasca cultural.

I. R.

Cartes al director

"EUROCOMUNISME"

Sr. Director:

Malgrat les diferències que pugui tenir amb la línia polític-ideològica oficial del nostre Partit, marcada pels òrgans directius del mateix, agrairia que publicués aquestes ratlles.

Des que Berlinguer posà de moda el mot "eurocomunisme", el PSU de Catalunya, seguint l'exemple del seu homòleg italià, adoptà oficiosament aquesta denominació. Bé que en principi no vull qüestionar la no validesa de la línia programàtica del Partit (car aquesta ja era ben definida força abans que aparegués el mot "eurocomunisme"), sí que vull ressenyar uns aspectes que, si més no, poden quedar malentesos sota la citada denominació.

En primer lloc, caldria observar que el nom en qüestió resulta, sens dubte, poc escaient i inapropiat, car sembla que s'hagi de reduir el fenomen "eurocomunista" al continent europeu.

Un altre dels problemes que se'ns presenta és la falta, en realitat, d'una autèntica filosofia que aboni ideològicament tota la sèrie de punts sorgits al voltant de la concepció "eurocomunista", punts que, d'altra banda, es troben lligats exclusivament a una pràctica immediata —i no pas a llarg termini, com també seria de desitjar— i possibilista.

Aquest fet ha provocat, segons el meu punt de vista, idees falses, equivocades i negatives del que caldria entendre, en tot cas, per "eurocomunisme": hauria d'ésser el resultat d'una transformació de l'Estat a través de camins democràtics, adequant-se a les condicions objectives de cada país i adaptant-s'hi per construir una societat comunista, però mai un moviment enfrontat al bloc socialista de l'Est, afirmació que podria desprendre's de nombroses declaracions de Carrillo, d'entre altres.

Crec urgent debatre, en conseqüència, tots aquests punts a les assemblees de base i fins i tot, si es troba oportú, en aquesta mateixa secció, per tal de treure'n una conclusió raonada; però el que és inadmissible és que en un futur tornin a sorgir, novament, polèmiques tan desastroses com les aparegudes aquest estiu passat arran del desafortunat article de la revista soviètica "Temps Nous", car la divisió del moviment comunista internacional en dues parts antagòniques enfrontades entre si no més beneficiaria l'imperialisme i

les forces reaccionàries. No ens enganyem!

JOAN R. PÍCAS I CONTRERAS

LA SELECTIVITAT

Senyor Director:

Sóc un metge, membre del PSUC de fa anys, que voldria fer algunes anotacions sobre la selectivitat.

Tot i que és un tema difícil, no hem de caure en posicions "electoralistes". Ens hem d'enfrontar amb aquesta problemàtica d'una manera més estructural. Crec que és una realitat inqüestionable que cal la selectivitat, sobretot en un país com el nostre on el promig de metges per habitant és molt semblant al dels països de la Comunitat Europea. La crua del déficit sanitari al nostre país s'ha de buscar en la manca d'una organització racional i en la deficient preparació dels nostres metges (que fa que els nostres títols no siguin acceptats a molts països que, tanmateix, consideren vàlids els de força països africans).

És evident que no tots els qui vulguin poden estudiar l'esmentada carrera, ja que això produiria: un deteriorament encara més gran de l'ensenyança, unes despeses públiques tremendes i, finalment, la producció d'uns professionals que es trobaran, ben segur, sense feina.

L'única solució possible és actualment formar els metges que es pugui d'una manera correcta, en les actuals facultats, i, pel que fa al futur, planejar les necessitats numèriques de l'esmentat estament en el país i adequar el nombre de facultats a tal efecte (una cosa que, d'altra banda, és impossible a curt termini).

El problema bàsic en el moment actual és com realitzar d'una manera correcta la selectivitat. Això pot ser tan difícil en els breus lapsos de temps de què s'ha disposat (més encara en la nostra societat, on s'apliquen ja totes les "selectivitats" des de la naixença) com perquè els claudres hagin declarat incapaços de realitzar-la correctament i l'hagin de at de banda. Allò que no és en absolut defensable és el que argumentava darrerament Joan Oloriz a TREBALL, en el seu article "Un pro-

NOTA DE LA REDACCIÓ: La quantitat de cartes al director que ens arriben i el poc espai de què disposem en el nostre setmanari ens obliguen a prendre algunes mesures per tal de poder satisfer el major nombre possible de comunicants. Advertim, per tant, que només podrem publicar cartes que vinguin escrites a màquina, a doble espai, amb un màxim de trenta ratlles. Ens reservem el dret d'extreure les cartes que ultrapassin aquesta mesura. També advertim que no publicarem cap carta que no porti el nom, cognom i adreça del comunicant.

Cal donar-li una resposta coherent

La joventut demana alternatives

Davant de diverses manifestacions de contestació juvenil, la nostra resposta és extremadament simplista. Afirmem l'esterilitat o fins i tot el caràcter reaccionari d'aquestes manifestacions i ens quedem satisfets. D'altra banda, ens movem sovint en el terreny de les formes: hem de fer "atractiva" per a la joventut la proposta comunista.

Tot i que el moviment juvenil ve de lluny —Santiago Carrillo podria parlar-ne des de l'òptica de les Joventuts Socialistes—, als anys seixanta esclata el "boom" de la joventut a l'opinió pública. Els "hippies" omplen les primeres planes de moltes revistes. Els "hippies" no faran la revolució però no podem afirmar que hagi estat un moviment totalment estèril. Com a moviment antiautoritari, anti-

burocràtic, humanista, que exalta la imaginació, la creativitat i la recerca crec que ha estat un moviment subversiu, una crítica viva i real dels valors del sistema imperant i una crítica a l'estancament cultural i moral d'aquest.

D'altres moviments, com els "provos", es plantejaren d'incidir seriosament en la societat que refusaven, no plantejaven alternatives globals però intentaren sensibilitzar l'opinió pública sobre moltes contradiccions i hipocresies soterrades per una societat capitalista anomenada democràtica, econòmicament avançada. Els "provos", el nom ho diu, provocaven.

Però no resta aquí aquest procés. Existeixen dades clàssiques d'un apropament massiu de sectors joves, de molt variades procedències socials, cap a les propostes populars de transformació social. El maig del 68 n'és una prova destacada, tot i que les formes en què es presenta aquesta confluència són vacil·lants i inconseqüents moltes vegades, alhora que radicalitzades i anarquitzants (en el sentit pejoratiu que se li dona al terme). Mentrestant, l'esquerra clàssica ha estat molt poc sensible a aquest apropament de nous sectors juvenils.

¿Quines són les causes d'aquest fenomen? Es resumeixen en l'esgotament de la societat capitalista i en la seva crisi. Crisi econòmica, amb totes les seves seqüeles d'atur, inestabilitat, etc. Però, també, crisi dels valors d'aquesta societat. La família, l'escola, la cultura, la ideologia i la moral estan en crisi precisament perquè haurien de complir el paper de donar sentit a un sistema que ha deixat de tenir-lo. La joventut, com a sector en procés d'aprenentatge social, és especialment sensible a la crisi de valors del sistema, de la mateixa manera que és un dels sectors més afectats per la crisi econòmica.

Al nostre país, aquests fenòmens són encara més recents i potser per això també més sorprenents. Mentre que la dictadura ofegava qualsevol manifestació o anhel cultural i creatiu, ni "hippies", ni "provos", ni res similar tenia futur a les nostres terres. El feixisme ho engolia tot i l'enderrocament d'aquest passava a ser condició "sine qua non" per poder desenrotllar altres aspiracions. Els joves, o es quedaven a casa o s'incorporaven a la lluita per la democràcia. I els joves varen ser un dels sectors més destacats en aquesta lluita.

Però les noves fites de democràcia darrerament aconseguides han obert la porta a l'esclat d'un seguit de neguits i preocupacions que no per silenciats deixaven d'estar latents. Els comunistes, capdavanters de la lluita per la democràcia, altre cop hem estat poc sensibles i àgils per enten-

dre el fenomen. D'aquí la nostra responsabilitat quant a títol d'errònies les postures que prenen amplis sectors de joves.

Crec que el moviment anarquista actual no té tant les seves arrels en les històriques FAI i CNT sinó més aviat en els moviments juvenils contestataris d'Europa. Crec que l'absentisme de molts joves, que no troben atraient ni vàlid el moviment anarquista, prové de la manca d'altres alternatives que puguin oferir comunistes i socialistes recollint el conjunt de preocupaci-

ons i necessitats d'aquests joves.

Estiguem alerta, d'altra banda, al caire dubitatiu de molts sectors juvenils interclassistes. Que no trobin en moviments de nom o de fet feixistes —de vegades amb formes de moviments ultra-radicals d'esquerra— una sortida fàcil i desesperada davant de la manca d'altres alternatives!

Donar una resposta coherent a tot això entronca plenament amb la riquesa creativa de l'actual moviment comunista, amb l'anomenat eurocomunisme. F.R.

El lèxic

En el curs del debat sobre el projecte de programa del Partit he sentit expressar crítiques a allò que alguns titllen de "lèxic socialdemòcrata" o "excessivament moderat" en les nostres publicacions i en declaracions dels portaveus del PSUC. "No semblen comunistes", diuen; "No emprem un llenguatge revolucionari", afegeixen; "Ja no parlen de proletariat sinó de treballadors", es queixen, etc.

Em sembla que hi ha un cert complex davant del verb "d'un roig encès" emprat per grups o persones que, de viva veu o en les nombroses publicacions minoritàries que treuen, reproduïxen l'agressivitat verbal dels anys vint i trenta a manca d'una activitat i organització política real, ara i aquí. Recordo el mullader que provocà la línia de "reconciliació nacional", que molts qualificaren de "reconciliació de classes", interpretació falsa, com s'ha demostrat.

Quan els partits comunistes i altres organitzacions d'esquerra empraven el tremendisme loquaç o copiaven expressions textuales de la literatura marxista i anarquista de finals del segle passat, no tenien incidència revolucionària en la realitat, i aquells que ara invoquen Lenin haurien de llegir el seu treball sobre "La frase revolucionària". No es parlava del burgès sense adjectius qualificatius com "porc", "sangonera", etc., i els capellans eren, en el millor dels casos, "corbs de sagristia". Tot això pertany al folklore, però algunes publicacions "rrrevolucionàries" creuen haver-ho inventat.

D'aleshores ençà, les paraules i les consignes han passat la prova de l'acció revolucionària, de les lluites polítiques i socials, amb una guerra civil al·ligadora, en les quals ha comptat el contingut dels nostres plantejaments i els seus resultats. El lèxic que avui ens refreguen pels nassos alguns "esquerristes" correspon a un estadi primitiu del moviment revolucionari i a un nivell de cultura general superat, amb tot el retard que puguem dur. I cada època crea el seu lèxic. Ultra un cert complex enfront dels revolucionaris de paraula, les crítiques esmentades poden obeir també al llast sectari i dogmàtic que carreguem. Aquest llast és un obstacle per entendre la línia general del PSUC, sense la qual aquest no fóra el que és en la societat catalana. En lloc d'impugnar-la pel seu contingut se la rebutja pel seu lèxic. Es curiós, però aquells que reclamen un llenguatge ortodox proposen modificacions als estatuts del partit d'un liberalisme que faria del PSUC una mena de club per al debat permanent. Tot plegat no deixa de preocupar.

El poble —que no som únicament els comunistes ni els socialistes— no ens jutjarà pel nostre lèxic sinó per la nostra capacitat d'incidir en el procés polític, eixamplar la base de les forces democràtiques i antimonopolistes i preparar les condicions per a construir el socialisme que, avui, és inviable sense un *consens actiu* de la gran majoria. El nostre lèxic d'ahir recorda, a molta gent, els nostres errors d'ahir. I en aquest terreny del llenguatge, com en tantes altres coses, hem d'avançar sense complexos.

TERESA PÀMIES

Espectacles

L'esport català i les declaracions de Tarradellas

El Barça, cap a la dreta?

Unes desafortunades declaracions del president Tarradellas, fetes al diari esportiu "Dien" de Barcelona, han tingut molt de ressò aquests darrers dies en els ambients esportius catalans, especialment pel que fa als "pactes amb Suárez que cal complir, entre els quals hi ha algun referent a la descentralització esportiva", i quan es refereix als continuistes presidents federatius que volien assolir la representativitat de l'esport a Catalunya, actitud condemnada per tots els partits polítics i entitats, com el Congrés de Cultura Catalana i el Reagrupament Democràtic del Futbol Català. Els qui lluiten per un futur esport al servei del poble, amb noves estructures i noves persones, pensen fer ofrena de llur treball a la Generalitat sense cap afany de protagonisme ni cap intent de capitalització. És per això que el mínim que esperen trobar a canvi és ajuda, encara que sigui poca.

seu càrrec de director de la INEF ha posat entre l'espasa i la paret en Castejon, que, finalment, l'ha acceptat i ha donat al país una informació subjectiva del que s'ha esdevingut.

La raó primera d'en Cagigal és l'obligatòria acceptació a la INEF dels comandaments de la Falange i Secció Femenina, fórmula inacceptable de continuisme. El segon motiu és la manca de diners a nivell estatal, ja que hi ha professors de la INEF que porten gairebé un any sense cobrar. Finalment, i nosaltres pensem que és el més important, un altre motiu són els fums autòcrates de l'actual director general, Benito Castejon, que no vol al seu costat cap persona que li pugui fer ombra. És dels que creuen que encara l'escalada política es fa des de l'esport.

A CAN BARÇA, LA DRETA TREBALLA FORT

Amb l'anunciada dimissió d'en Montal per al proper desembre, les eleccions a president del Barcelona prometen

ser molt renyides, pel que fa a candidatures. De moment, hi ha tres segurs optants a la vacant presidencial: Ferran Ariño, J.L. Núñez i Josep Pla.

L'home que era considerat el delfí d'en Montal, Raimon Carrasco, sembla que no es presentarà i potser tampoc en Mas Cantí. Per això els dar-

ters rumors apunten a un home de la dreta-dreta, en Joan Vives, accionista del "Noticiero Universal" i que ha adquirit la majoria d'accions del "Diario de Barcelona".

Creiem que fóra un pas en- rere molt gran...

FRANCESC VILA

Punk Rock for you

La col·lecció "La Piqueta" acaba de publicar un llibre de Diego A. Manrique titulat "De qué va el rock macarra". Primerament cal ressaltar la gran solvència professional del seu autor. Segonament, l'atractiu de descobrir sintèticament un tema important per a la joventut. El rock dur, el punk rock, és un fenomen que cal calibrar musicalment i socialment. No es tracta tant de parlar dels divins o, si no dels divins, d'uns grups més estandarditzats. La importància del fenomen punk està en la seva base. Qui fa de l'agressivitat una musical i qui la codifica en esquema de comportament, de conducta. I les raons d'això.

A través de les pàgines de Diego A. Manrique (com sempre, l'home més documentat del rollo), es pot tenir una idea aproximada de què és el punk rock, de la revifalla del rock dur en front d'un simfonisme que no acaba de trobar successors als grans del gènere. Paral·lelament, és important conèixer com a determinades ciutats d'Espanya, Madrid, Sevilla o al cinturó industrial de Barcelona, comença a donar-se, amb una certa entitat, un moviment de tipus punk, de rock macarra, com diu l'autor del llibre.

Òbviament, l'etiologia d'aquest fenomen cal buscar-la en la reglamentació del treball, en l'esquema social i els models de creixement de la societat capitalista, que desplacen el subproletariat dels seus llocs d'origen i que l'enclaustrin i aïllen en els ghettos urbanístics. Entremig d'això, la psicopatologia de la vida quotidiana i, dins d'ella, el paper compensador de l'agressivitat. No es pot demanar que qui només ha sentit —ha mamat seria més exacte— soroll s'expressi amb sons —utilitzant l'oposició terminològica so-soroll. No es pot demanar que qui té dificultats per llegir cantí Salvador Espriu o escriure en hexàmetres dactílics, i tampoc no es pot menysprear el seu rudimentari nivell de protesta. Aquest argument implica dues vessants. D'una banda, en nom del punk rock i de la seva apologètica no és just criticar tots els fenòmens musicals i de jovent que hi ha als seus llindars. En altres paraules, no es pot dir, com fa Diego A. Manrique, que els Canet-Roc vénen a ser trobades de boy-scouts. D'altra banda, tampoc no és just calibrar un moviment d'aquestes característiques en funció de la seva incidència per canviar els esquemes de la societat.

És per això que també discrepem cordialment del comentari de Carlos Tena al nostre germà Mundo Obrero (12 d'octubre de 1977). Pensem que no és comparable el que han fet i fan certs cantautors amb el que fan els punkers i tampoc no ens sembla adient esmentar l'assimilació del punk per part del sistema. Perquè el sistema engoleix i assimila no només el punk sinó tot el que pot, fins i tot la imatge del "Ché" Guevara, com recordava en el passat TREBALL un article de P. Vila.

Entenem correcta la crítica frontal a una sèrie d'artistes —amb perdó dels artistes, com diria l'Emilio Romero— que des del sistema contribueixen a perpetuar el sistema, a fer funcions escapistes i a mercantilitzar l'art i la comunicació. Però per carregar-se el roc-proleta, que diuen a Madrid, cal fer una anàlisi minuciosa d'efecte a causa.

En un altre ordre de coses, tampoc no estic jo tan convençut que el que fan els punkers sigui tan inocu o inofensiu. No crec que a la burgesia li agradi la dialèctica dels apocalíptics i iconoclastes que torpedinen, davant sectors cada cop més importants de la població juvenil, els seus valors eterns, la seva ideologia, en el sentit marxista de la paraula. No es pot dir que, com a classe, la burgesia faci negoci d'això. En faran unes empreses determinades —tampoc massa—, però, com a classe, el que faran és rebre un rebuig, anàrquic, desorganitzat i possiblement equivocat de mires en molts casos, però rebuig al capdavant.

Finalment, no voldria passar per alt els aspectes pròpiament musicals del rock-macarra. La seva indigència melòdica i harmònica i una força d'intensitat i ritme —que cal no oblidar que són també inherents a la música— capaces de captivar autèntiques majories. I quan hi ha autèntiques majories pel mig cal afinar les anàlisis sota pena de perdre els peus de terra i arribar a l'afirmació elitista que les masses són la troupe de moutons que el feixisme ens ha volgut fer creure.

ANTONI B.

L'arribada del cinema "porno"

És ja un fet. El cinema pornogràfic, el "porno", està arribant, ha arribat ja, a l'Estat espanyol. Hi falten petits detalls: la desaparició plena i definitiva de l'antiga censura —que no té res a veure amb l'actual tolerància—, les normes específiques que regiran per a aquest tipus de productes, els capitals que s'hi van a invertir, o s'estan invertint ja, en importar i produir pel·lícules d'aquest tipus, en obrir sales d'exhibició, en definitiva, la normalització d'aquesta nova indústria que a Europa té, fins i tot, la seva borsa de cotitzacions.

L'arribada del "porno" s'ha d'acollir amb alegria —exempta de tot tipus de líbido— perquè representa la ruptura total amb el nacional-catolicisme que, durant quaranta anys, Franco va imposar a la gent de l'Estat espanyol. Durant quaranta anys "l'espanyolet" i "l'espanyoleta" ignoraren que tenien sexe, que el "Kamasutra" és un llibre bàsic en la cultura oriental, que la Bíblia espanyola censurava el "Cant dels cantos" de Salomó —potser el text religiós més eròtic de la història—, que la posició del missioner és la més aconsellable per a una ràpida i efectiva frigidesa, que ni l'homosexualitat ni el lesbianisme porten a l'infern, que la procreació ha d'ésser conscient i responsable, que...

Els privilegiats que creuaven les fronteres i assistien a les sessions "porno" de la propera França o de la llunyana Anglaterra, alhora que visitaven un o altre "sex-shop", tornaven amb el cap buit, arrupits per la sorpresa i amb el rubor de la fruita prohibida en el rostre.

Ara, amb l'arribada legal del "porno", l'espanyol s'espolsa de damunt l'educació asexuada dels jesuïtes, la manipulació purificadora de l'Opus Dei, la repressió franquista del nu integral i de l'acte sexual, els llargs anys d'obscurantisme i negació d'una de les entitats més característiques de l'ésser humà: el sexe.

El "porno" està arribant, ja està per arribar, de forma racional i controlada. Seran dictades, immediatament, normes per a la defensa de la infantesa i de la joventut, amb impostos més grans als locals on s'exhibeixin aquests tipus de films i prohibició d'exhibició pública de fotos i cartells. Tot això és lògic i evident, necessari i normal.

El "porno" francès, danès, suec, alemany, nordamericà i inclúsivament japonès, inundarà les pantalles espanyoles per a satisfacció de tots els adults que, conscients de la seva pròpia dimensió humana, saben de quin peu calcen i com calçar-lo. I precisament aquesta consciència és la que col·locarà el cinema "porno" al lloc que li correspon, el d'una parcel·la més en la indústria del cinema i no en el d'objecte de motivacions per al crim sexual, les aberracions o el sexualisme desenfrenat.

Ja és hora de dir en veu ben alta que els espanyols i les espanyoles són tan perfectament adults i responsables com la resta del món i que el cinema "porno" no ha d'alterar l'equilibri personal i col·lectiu de la societat espanyola.

MIGUELEFE

21 d'octubre de 1977

Avui fa dos anys moria a Sant Boi de Llobregat en JAUME CRUELLS I BURGAYA, als 61 anys, fill de Manlleu.

Fúria i embat del dolor, segueix, segueix...

La seva esposa prega als seus amics un record.

indice

AGÈNCIA DE PUBLICITAT DE SERVEIS PLENS

- * CREACIÓ REALITZACIÓ DE: Campanyes publicitàries - Anuncis - Pel·lícules publicitàries - Cinema i T.V. Tanques - Ràdio
- * PUBLICITAT DIRECTA: Opuscles - Catàlegs - Cartells - etc.
- * LLENÇAMENTS - DIFUSIÓ d'abast nacional - regional - provincial - local - en tots els medis.

indice

ARTS GRÀFIQUES

- TALLERS D'IMPRESSIÓ EN OFFSET I TIPOGRAFIA.
- ALTA QUALITAT EN TOTS ELS TREBALLS.
- SERVEI RÀPID.
- PUNTUAL SEGURETAT I SRIETAT EN EL LLIURAMENT D'ENCÀRRECS.
- PRESSUPOSTOS RIGOROSAMENT AJUSTATS.
- EXPERIÈNCIA EN L'EDICIÓ DE LLIBRES I REVISTES

indice

Sempre cap al futur

Casp, 118-120, 5è., 2ª - Tels. 225 60 85 - 225 67 87
BARCELONA - 13

Sobre la revolució de la majoria

A mants indrets del text del projecte de programa trobem el concepte "hegemonia de la classe obrera" o simplement, però amb idèntica significació, "hegemonia".

En el capítol *Socialisme en la democràcia* diem: "La solució de la crisi actual i l'anada cap al socialisme en societats tan complexes com les de capitalisme desenvolupat... només serà possible per la mobilització activa i la revolució de la majoria de la població, majoria que, per definició, és plural i està enquadrada políticament i ideològicament per forces diferents. Impulsar la mobilització conscient d'aquesta majoria plural... a favor del socialisme vol dir assegurar les condicions d'expressió d'aquesta pluralitat" (pàgina 8, paràgrafs 8 i 9).

"La revolució d'aquesta majoria només pot avançar forçant un nou bloc històric amb les forces del treball i de la cultura sota l'hegemonia de la classe obrera" (pàgina 9, paràgraf 3). "... Els comunistes lluitarem per fer del proletariat la classe hegemònica" (pàgina 14, paràgraf 4).

"Contra el perill contrarevolucionari no hi ha més que

una sola garantia: la mobilització conscient de la gran majoria..." Afirmació que permet concloure que "una minoria que s'imposa (per la violència, s'entén) com avantguarda sense el consentiment actiu de la majoria" (pàgina 15, paràgraf 5), no és una garantia.

"Consentiment actiu", "mobilització conscient de la majoria" expressen assentiment i acció conscients de la majoria, és a dir, acord, confiança i participació activa amb el que es diu i es fa, sabent per què es fa i com es fa. En aquestes condicions em sembla errat, en règim de democràcia, parlar d'hegemonia i lluitar per l'hegemonia d'un sector, el que sigui, baldament sigui la classe obrera; la pretensió d'un sector progressista i demòcrata a l'hegemonia en la lluita de la majoria per les llibertats nacionals i per la democràcia no em sembla ni propi ni apte per a assegurar normalment les condicions regulars i necessàries d'expressió de la pluralitat política i ideològica d'aquesta majoria ni tampoc per a obtenir l'adhesió, l'acord, la confiança, l'assentiment actiu i conscient dels sectors progressistes i demòcrates que lluiten també per la democràcia, per les

llibertats nacionals, contra la minoria monopolista que controla els mecanismes de dominació política i econòmica en profit exclusiu seu i en detriment, dir-ho pot semblar obvi, dels interessos comuns de la majoria de la població.

Una classe, un sector haurà d'imposar-se per la dictadura per erigir-se en classe dominant i exercir la seva hegemonia, ja que hegemonia vol dir supremacia, predomini, coerció; és a dir, absència d'acord, de confiança i de consentiment actiu de la majoria, puix que on hi ha acord, confiança, consentiment conscient i actiu no hi ha hegemonia de ningú sobre ningú ni/o contra ningú, per bé que entre les forces que constitueixen un bloc pot haver-hi una que, per l'encert de les proposicions, la justesa de les directives i de l'acció necessària, la fermesa en la defensa dels comuns interessos, pel seu seny polític, es qualifiqui per exercir i exerceixi, no pas de manera exclusiva, el paper dirigent amb el consentiment i la participació conscients de les altres forces que integren el bloc.

Quan en Marx formulà el concepte "dictadura del pro-

letariat" ("Crítica del programa de Gotha"), les circumstàncies i condicions històriques de l'època eren força distintes de les actuals, així com les circumstàncies i condicions històriques en les quals Lenin desenvolupà aquest concepte i el concepte d'hegemonia del proletariat.

Diríem la mateixa cosa d'en Gramsci més recentment; aquest, però, ho féu en termes que reflecteixen una visió més prop de la realitat contemporània, realitat millor i més justament expressada en aquest paràgraf de la "Declaració de Livorno" del juliol del 1975: "... el socialisme només es pot afermar als nos-

tres països per mitjà de la realització plena de la democràcia. La base d'això és l'afirmació de les llibertats personals i col·lectives i de la seva garantia, de la seva articulació democràtica, de la pluralitat dels partits... de la llibertat d'expressió..."

¿És això possible sota l'hegemonia, la dominació d'una classe, d'un grup? La reflexió sobre el conjunt de les experiències viscudes del moviment obrer i popular i les deformacions constatades a la Unió Soviètica i en altres països socialistes han dut a la convicció que és possible avançar cap al socialisme estretament lligada la classe obrera amb les forces del treball, de la cultura i del saber, víctimes, com la classe obrera, del sistema d'explotació capitalista. Aquesta reflexió ens ha dut a deixar de banda el concepte "hegemonia de la classe obrera" perquè suposa el de dictadura, "aquest evocant, escriu Gramsci ("Gram-

sci dans le texte", E.S., 1975, París; p. 147, nota 15), el moment de la coerció; l'hegemonia, que no pot ser sense la dictadura, desenvolupa l'aspecte positiu de la direcció, però aquesta direcció no és pas posterior a la dominació, aquests dos moments estan dialècticament lligats..."

Lavors, posat que hegemonia implica direcció, ¿què més simple que dir o escriure direcció, paper o classe dirigent, etc., allà on diem o escrivim hegemonia? I l'expressió perdria així, per a tothom, el seu contingut repulsiu sense perdre mica de tot l'abast que donem o volem donar a la funció dirigent, equivalent a portar a bon terme la revolució de la majoria contra la dominació monopolista, per una nova organització més justa i millor de la vida social, econòmica, política i ideològica.

JOSEP BUDÍ
(PARÍS)

Quin Congrés ens cal?

El debat del Projecte de Programa en el Congrés té una gran importància. Es tracta d'una discussió sobre els fins i objectius del PSUC, sobre les propostes del partit en la lluita pel socialisme i el comunisme. A més, serà el primer debat programàtic realitzat en un Congrés legal, és a dir, en unes condicions on no són necessàries limitacions en la democràcia interna per raons de seguretat. En resum, el IV Congrés pot ésser una gran plataforma de debat tàctic i estratègic, fet avui imprescindible en les dures i canviants condicions en què ens movem.

¿Quines qüestions haurien d'abordar-se en aquest Congrés i amb quina actitud? Ens trobem, en primer lloc, amb problemes que adquireixen una dimensió nova en la situació internacional i davant dels quals no podem limitar-nos a repetir velles fórmules, però tampoc no podem caure en l'elaboració d'un cos doctrinari tancat i immutable, abandonant o oblidant les lliçons de la història. L'incompliment de les previsions revolucionàries en els països de capitalisme tardà ens obliga a una profunda revisió autocrítica sobre la pròpia història del moviment obrer. (Avui, a la bancarrota de la segona Internacional hem d'afegir la mort política de la tercera, malgrat el manteniment, encara, de vells mètodes i hàbits mentals en els partits comunistes.)

Tot plegat no ha de portar-nos a una ruptura oportunista amb la nostra tradició, amb el leninisme, sinó a una actualització revolucionària que parteix de l'anàlisi de la nova situació en què ens movem, recollint la plena vigència del marxisme i del leninisme en l'anàlisi de l'estat, la crítica a la revisió socialdemòcrata i reformista del marxisme, etc.

Davant de l'anàlisi dels problemes nous, el Projecte de Programa resulta un document que, a més d'ésser de pesada lectura pel seu llenguatge, és ambigu, contradic-

tori i, en alguns aspectes, perillosament idealitzador i encobridor de la complexa realitat social en la present etapa del capitalisme. Prenguem alguns exemples per il·lustrar aquesta afirmació, encara que sigui en poques ratlles i, per tant, de manera forçosament esquemàtica:

La descripció de la crisi actual del capitalisme no proporciona elements substantius per comprendre'n la naturalesa i dimensions, molt menys, doncs, per orientar-se al voltant de la possible sortida. No permet entendre-la com una crisi de tot un model de civilització, afectant, per tant, no solament l'esfera econòmica, sinó també les formes de dominació política, els valors ideològics burgesos i les seves formes d'organització social (la família, la submissió de la dona, l'opressió dels anomenats "marginats", etc.).

En el tractament del tema de l'Estat "oblida" el plantejament de la qüestió clau de tota revolució socialista: el problema del poder, de les vies per conquerir-lo, de la seva naturalesa de classe, així com dels mitjans necessaris per a la consolidació d'un nou estat enfront de la resistència (històricament violenta) de les classes dominants i enfront de l'imperialisme. La subvaloració i el fet de prescindir d'aquests temes de la "via al socialisme" donen al Projecte un to idíl·lic i irreal i "la sensació que l'avenç al socialisme serà un camí de flors i violes", com constata Joaquim Sempere en un article aparegut en una anterior tribuna.

A més d'aquestes qüestions i d'altres difícilment analitzables en el marc d'un article com aquest, en el Projecte ens trobem una previsió de les formes de transició de la dictadura a la democràcia a Espanya que ha sigut refutada en gran part per l'evolució dels esdeveniments: no hi ha hagut ruptura democràtica protagonitzada per la classe obrera a través de la vaga ge-

neral política, sinó que el franquisme s'ha succeït a si mateix; hi ha hagut reforma "democràtica" hegemònitzada per la classe dominant, mantenint intacte l'essencial de l'aparell de l'Estat franquista. En aquest sentit, el "pacte de la Moncloa" és una mostra del preu social que els treballadors estan pagant a l'hegemonia de la dreta monopolista en el procés de canvi.

Per obrir el debat sobre aquestes i altres qüestions és necessari partir d'una percepció veraç i sense triomfalismes de la realitat internacional, estatal i nacional. I, a la vegada, del reconeixement autocrític de les nostres insuficiències d'anàlisi i dels nostres errors de previsió. Caldrà dir les coses sense reserves, per treure'n les conseqüències.

Una primera premissa per a aquesta tasca, un pressupòsit ineludible, és l'exigència de democràcia interna en el partit, de foment de la discussió i de l'anàlisi col·lectiva. I, sobretot, qualsevol que sigui el resultat a què arribem en aquest procés d'intensa elaboració de la política comunista que necessitem, no callar mai la veritat, sota cap concepte. Molt menys, doncs, silenciar-la.

L'interès dels comunistes i dels treballadors en general davant el IV Congrés, el seu impacte de masses, dependrà en gran part de la nostra capacitat per obrir-hi aquest debat. Per això, i davant de qualsevol intent —explícit o subreptic— de convertir el Congrés en un monument, tancat i monolític, a la imatge publicística del partit, hem de fer que el Congrés sigui un moment important en la democratització del PSUC, democratització imprescindible per abordar seriosament, sense prejudicis però amb rigorositat, les tasques que tenim plantejades.

ANTONI DOMÈNECH
JOSEP M. FRADERA
VÍCTOR RIOS

CADA MATÍ LLEGIU

AVUI

diari
en català

DEMANEU-LO AL VOSTRE QUIOSC

AVUI
AVUI
AVUI

Un diari independent i objectiu, al servei dels Països Catalans.

Un diari per al futur
SUBSCRIVIU-VOS-HI

Alemanya, a un pas de la involució

A primers de setembre, una fracció de l'Exèrcit Roig segrestava el president de l'organització patronal alemanya, Hans Martin Schleyer. Fa pocs dies, un altre grup del mateix Exèrcit Roig segrestava un avió de la Lufthansa. Els dos actes tenen el mateix propòsit: diners i aconseguir l'alliberament de terroristes presos, la majoria de la banda Baader-Meinhof, entre els quals es troba Andreas Baader. Aquests segrests s'han convertit en el principi d'un procés d'involució que encara no ha pres cos. I han estat, evidentment, el factor de desestabilització que esperava una dreta amagada, però omnipresent a l'Alemanya Federal.

El 16 de febrer, a Múnic, un grapat d'oficials de l'exèrcit cremaren simbòlicament uns jueus mentre cantaven himnes nazis. Els seus superiors ho consideren una beneiteria i no informen del fet.

L'any passat, dos generals de l'aviació (Krupinski i Franke) són passats a la reserva per invitar un ex-coronel nazi (Hans-Ulrich Rudel) a un acte de confraternització que tenia lloc en una caserna.

Aquesta tardor, dos avions militars han estat expedientats per saludar a l'estil nazi cridant "Heil Hitler". Mentre que el tinent general Gerhard Linberg, comandant en cap de l'aviació, declara que no tolerarà cap signe d'activitat nazi, el coronel Klaus Rimmek, comandant de l'esquadró on s'ha produït el fet, li treu importància i afirma que no es tracta d'un acte polític sinó d'un fet innocent.

I, mentre aquesta dreta continua a l'ombra, una cacera de bruixes, legal, s'ha desencadenat des del segrest d'en Schleyer. Tot el qui no combrega amb la situació actual és acusat de simpatitzant del terrorisme i, per tant, està subjecte a les accions antiterroristes del govern.

Escriptors, artistes, intel·lectuals, com Heinrich Böll (premi Nobel de literatura), Guenter Grass... s'han vist obligats a negar les suposades simpaties amb els terroristes, que els atribuïen els diputats

democrístians.

El govern de coalició socialdemòcrata-liberal està aprovant, una rere l'altra, lleis que limiten de fet les llibertats democràtiques, sota l'etiqueta de la defensa contra el terrorisme. L'oposició democròcrata prepara un projecte de llei antiterrorista, un enduriment de la llei d'associació i manifestació, la intensificació dels controls personals, penes més grans per als delictes polítics, el restabliment de la pena de mort i la il·legalitat de tres formacions comunistes.

Però, per què tot això? ¿Com s'entén, en un país tan pretesament estable, una involució d'aquesta magnitud, encara que tingui per excusa el terrorisme? Un terrorisme que porta l'esquerra en general a un carreró sense sortida i que no posa en perill, sinó ben al contrari, "l'establishment" alemany. Que, partint d'unes raons objectives correctes, equivoca la seva tàctica i ofereix a la dreta nous arguments per combatre l'esquerra i consolidar les seves posicions.

Crec que l'explicació d'aquest fenomen haurà d'incloure tot un seguit de factors i hipòtesis, tant polítics, econòmics com ideològics, que no tenen una interrelació clara i immediata.

La crisi econòmica que pateix el món occidental provoca dins el gran capital un cert temor a perdre alguns privilegis sota les demandes d'una

classe obrera només dominada a mitges per la socialdemocràcia no gens disposada a perdre clientela electoral, la qual cosa no estaria disposat a permetre el gran capital. Encara que és una hipòtesi de treball, podem tenir en compte aquest factor, que provocaria, com està fent realment, una gran campanya reaccionària contra l'esquerra, titllant-la de simpatitzant del terrorisme, i creant paral·lelament un estat d'opinió favorable a una virada important cap a la dreta en la política alemanya. Tasca que està portant a terme amb gran entusiasme la cadena que dirigeix Alex Springel.

Tota una sèrie d'espectacles nazis, o que transfiguren positivament el fenomen nazi, fa furor a tot el país ¿Podem lligar-ho amb la tasca que deïem abans?

Per intentar comprendre una mica l'ambient en què es donen aquests fets hem de tenir en compte que la joventut alemanya desconeix, en la seva major part, què va significar el nazisme, fet que els és sistemàticament amagat per la

El segrestament de l'avió de la Lufthansa ha acabat amb sang. Afortunadament els ostatges, tret del comandant, n'han sortit amb vida. A la foto, sortint de l'avió a Mogadiscio.

Beatriz Allende

Beatriz Allende s'ha suïcidat. Qui fóra el braç dret del seu pare, Salvador Allende, i una de les ànimes de la resistència xilena a l'exili no ha pogut resistir més la tragèdia de què eren víctimes ella i el seu poble. Des de TREBALL voldríem expressar el nostre condol a tot el poble xilè, que ha perdut amb ella una gran lluitadora anti-feixista.

Beatriz Allende és una nova víctima de la dictadura feixista de Pinochet, una entre els milers de morts que ja ha provocat la dictadura.

Que ningú no gosi dir que la DINA no l'ha matat, que ningú no digui que ha mort sense que la toquessin, que tots sabem que hi ha moltes maneres de matar una persona sense necessitat de bales. Encara no coneixem els límits que té la resistència humana.

Nosaltres no som partidaris dels màrtirs, no volem deïficar els companys morts. Lluitarem perquè sigui l'última mort de la dictadura de Pinochet. El poble xilè amb la seva resistència i nosaltres amb la nostra solidaritat.

I recorda, Beatriz, que el teu estimat poble de Xile segueix lluitant i lluitarà per anar fins allà on tu no vas poder arribar.

societat alemanya; que no amaga, en canvi, molts dels ideals que configuraren, al seu temps, el nazisme (racisme, nacionalisme exacerbat...), que continuen presents en la joventut alemanya. Una joventut que no troba el seu lloc en una societat de consum, alienadora i embrutida-

ra, i desencadena forces destructives i violentes capitalitzades per l'extrema dreta davant la impotència de les organitzacions d'esquerra.

Així, la recerca de la violència, o de tot allò que està prohibit, proporciona l'única sortida de la monotonia, estil "taronja mecànica". Els resultats són coneguts: les drogues, el terrorisme violent per definició, que seria la plasmació de la ràbia que té la joventut envers la societat, i finalment, el nazisme, també violent, jerarquitzat i amb un nou sistema de valors que es regeix per la llei del més fort.

Recordem que el nazisme sempre ha estat present a la vida alemanya i que, després de la guerra, molts dels seus caps varen començar una altra vida al món de les finances o al món polític, sota etiquetes més democràtiques. Però la seva ideologia segueix amb ells. Ajuntem a tot això el sentit de culpabilitat de la societat alemanya, que es transforma, en la joventut, en un desig de revenja, en un país ocupat pels nord-americans i dividit després de la guerra.

Tots aquests elements, incomplets i superficials, configuren el renaixement nazi a l'Alemanya Federal.

La socialdemocràcia alemanya ha de tenir en compte el perill que signifiquen per a la democràcia aquestes lleis antiterroristes, que només afavoreixen la dreta, que creen un clima propici per a una involució cap a la dictadura. Un error en la seva política pot esdevenir un error històric, com ja va passar a l'Alemanya de finals dels anys trenta.

ALBERT FARRÀS

NOTA DE LA REDACCIÓ: Després d'escrit aquest article el clima de violència a Alemanya Federal s'agreuja amb l'estrany suïcidí, a la presó, de tres terroristes i l'assassinat de l'industrial Schleyer.

Llengua

Recolzar

Faré cas a algú que m'ha demanat que parli de recolzar.

Aquí ens trobem també amb la influència del castellà. De tant llegir i escoltar **apoyar esto, apoyar aquello, apoyamos esta iniciativa, hemos de apoyar tal cosa**, hem sentit la necessitat de trobar un equivalent català. I com que, en determinats casos, **apoyar** (apoya la escalera en la pared) es correspon amb **recolzar** (recolza l'escala a la paret) apa!, ja hem trobat la solució. Però la solució és incorrecta. El mot castellà **apoyar** tant vol dir prestar suport com descansar o fer descansar sobre un suport. És a dir (molt esquemàticament), fer de suport i servir-se'n. En català, **recolzar** vol dir la segona acció, però no la primera (repeteixo que això és molt esquemàtic, però val per al comentari).

Podem dir, per tant, que ens recolzem en una barana, o en un arbre; que tal teoria recolza en tals fets o en tals experiències; que la força d'un exèrcit recolza en la seva artilleria, o en la seva aviació. No podem dir, però, que els fets recolzen la teoria. En castellà sí que podríem dir: **estos hechos apoyan nuestra teoría**.

Aquí hi ha dos fenòmens. Un, la mania de traduir, d'imitar el castellà. L'altre és una malaltia lingüística molt corrent avui: l'empobriment del lèxic. Es tendeix a trobar mots que serveixen per a totes les ocasions. Això, és clar, origina vaguetat en l'expressió i, alhora, monotonia. Sentim o llegim un cop i un altre la mateixa paraula. Hi ha una tendència a no matisar, a no precisar, i això fa que moltes vegades ens quedem mig a les fosques. N'hi ha prou amb dir: m'he fet una esgarrinxada pujant en un arbre, i també: hi havia paranyes per caçar ocells. Però si volem descriure un indret on hem estat i volem que la persona que ens escolta o que ens llegeix n'obtingui una representació exacta, no direm que hi havia molts arbres i que vam veure volar ocells, sinó que hi havia avets, o faigs, o pins, i que vam veure volar unes àligues (o àguiles), o un vultors, o uns corbs.

Prestar suport a algú és correcte; també ho és recolzar l'escala en el tronc. Però no fem servir aquestes expressions sempre. Cal buscar la que s'escaigui, en cada cas particular.

Ostres! El tema encara dura i la columna s'acaba. Tot i que no m'agrada haver de dir: continuarà.

ENRIC VIVES

(La setmana passada va aparèixer un Déu ni do que, lògicament, calia escriure Déu n'hi do. Coses!)

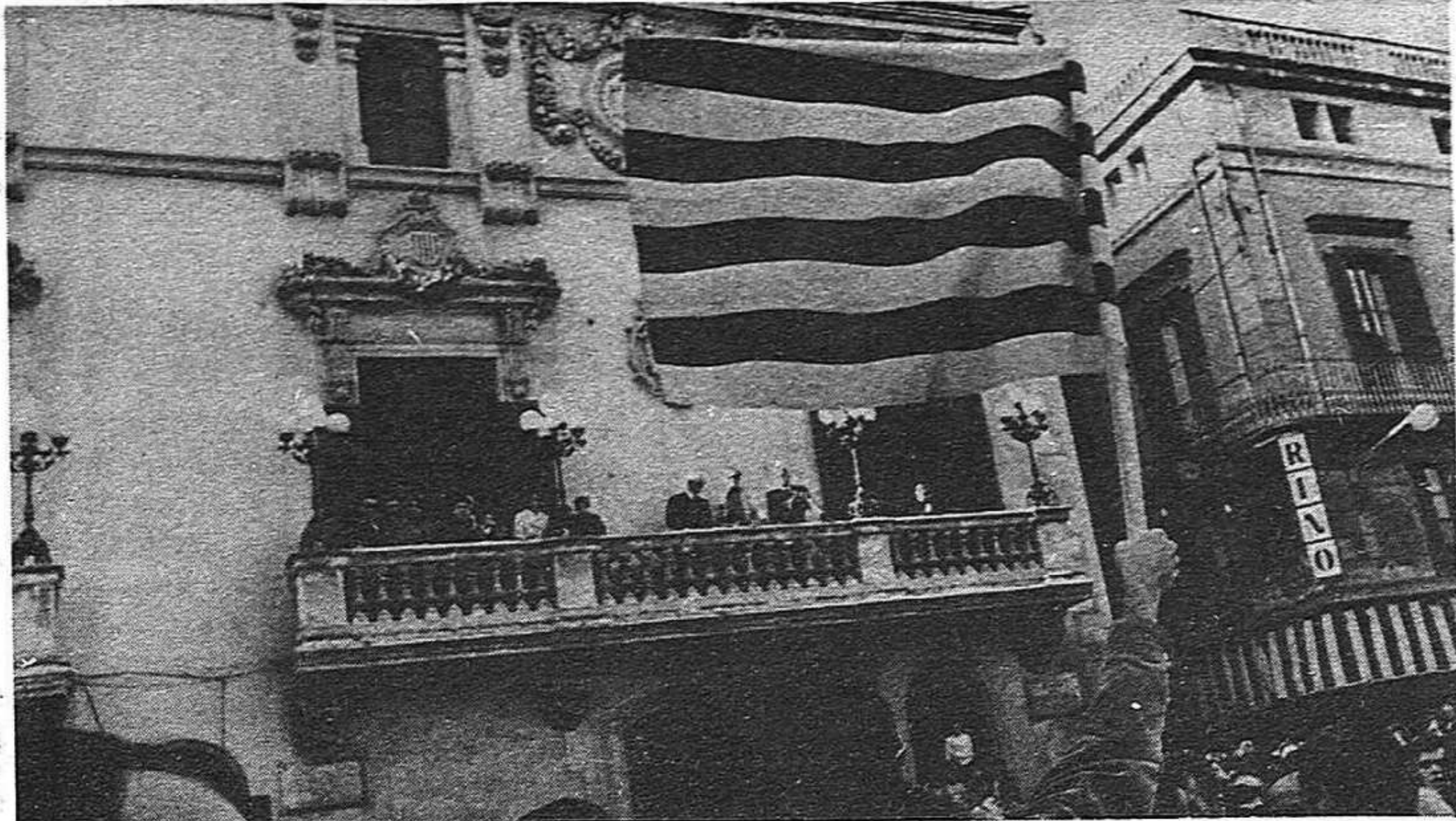
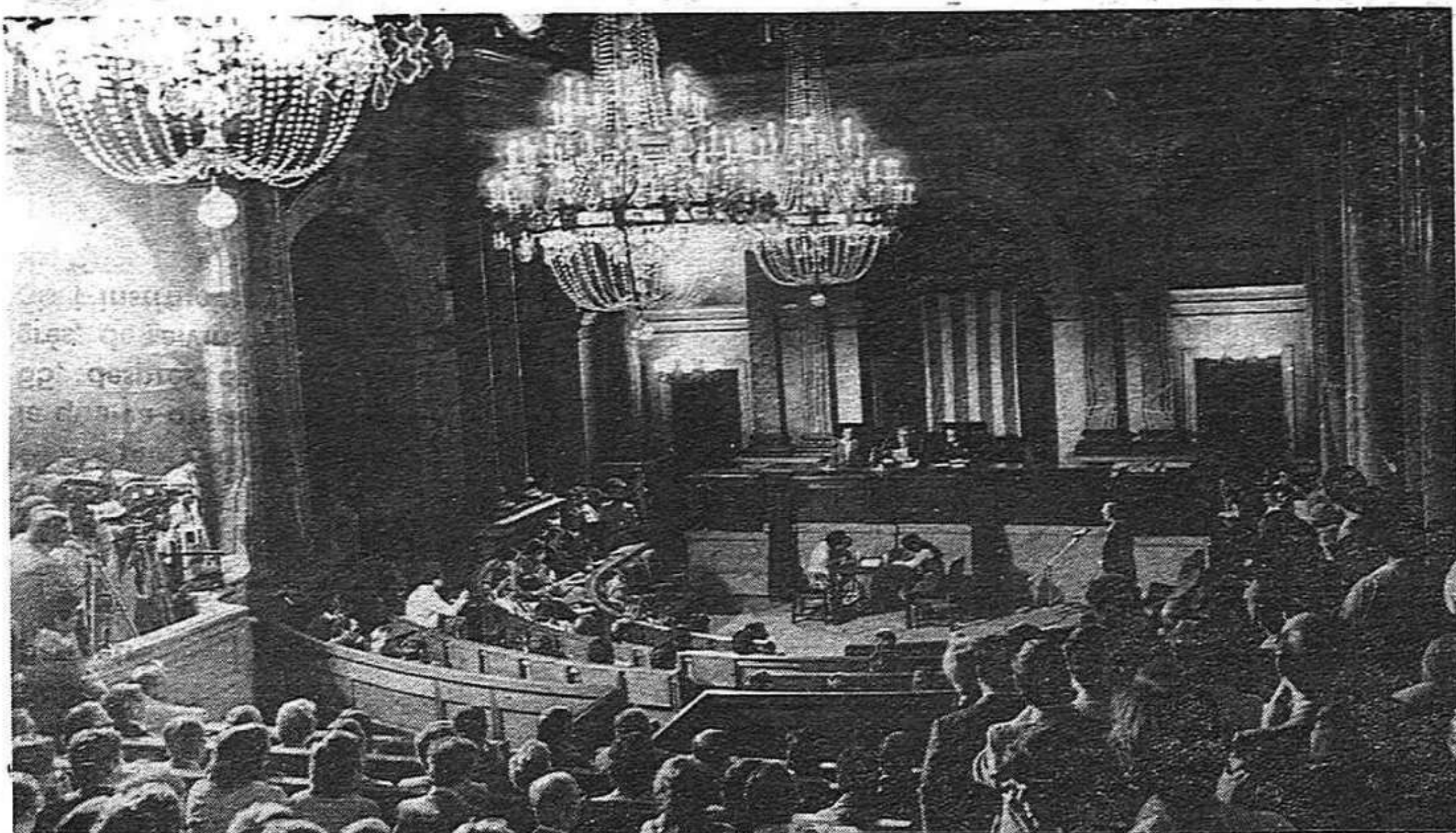
Els judicis de Txecoslovàquia

El número 33 de la revista "Nous Horitzons", de l'abril d'aquest any, publicava íntegrament la "Carta 77" (de la qual "Mundo Obrero" n'havia també publicat un extracte poc abans), document impulsat i signat per més de vuit-centes persones, intel·lectuals i treballadors, a Txecoslovàquia. En aquest document es denunciava la greu manca de llibertats, els atemptats a la pròpia Constitució del país i el no compliment dels acords finals de l'Acta d'Hèlsinki en matèria de drets humans.

Si reprenem ara el tema, és per diverses raons. En primer lloc perquè dilluns ha començat a Praga el judici contra tres dels signataris de la "Carta 77", Havel, Lederer i Pavlíček, que, després de romandre empresonats durant uns quants mesos, poden ser condemnats ara a cinc anys de presó; al mateix temps, un altre dels signants, l'escriptor Pavel Kohout ha sigut detingut, i Jiri Hajek, antic ministre d'afers estrangers, cridat a declarar a comissaria algunes vegades. No cal dir que tots ells, així com els altres signants de la "Carta 77", estan constantment sotmesos a vigilància policial. Ens inquieta, i ho denunciem aquí amb la força moral que ens ha donat la llarga lluita contra la dictadura, que encara es fa cinquè aquest tipus de judicis, en els quals l'acusació "d'atemptar contra la seguretat de l'estat" té trista memòria (ens porta a recordar

processos famosos dels anys trenta, de... anys cinquanta). Ens inquieta que sigui jutjada gent que està clarament en posicions socialistes, i si algú d'entre ells es limita a exigir democràcia, ho ha fet amb mitjans pacífics. Ens inquieta que no hagi tingut accés al judici cap periodista occidental (no tots són "agents de la burgesia", senyors!) ni tampoc cap membre d'organitzacions jurídiques internacionals (Drets de l'Home, Amnesty International, etc.).

També reprenem el tema perquè no acceptem aquestes noves formes de "normalització", i perquè quan la Conferència de Belgrad intenta aprofundir els resultats positius obtinguts a Hèlsinki, accions com aquest judici són el pitjor servei que es pot fer a la causa del socialisme, de la distensió i de les bones relacions entre els pobles. Protestem, doncs, contra aquest judici perquè es jutja un delictes d'opinió, i això va contra la llibertat d'expressió. Protestem també contra la manera com es desenvolupa el judici, ja que no podem comprovar-ne les garanties dels acusats, i protestem perquè els qui això fan no defensen l'ideal socialista, ni que fos perquè infringeixen llur pròpia Constitució. I en protestar, repetim, amb Rosa Luxemburg: "No hi ha llibertat sense socialisme, ni socialisme sense llibertat!".

Bases per a l'autonomia de Catalunya

Un projecte democràtic i unitari

La gran pregunta que es fan en aquests moments tots els catalans és, n'estic segur, aquesta: ¿Com seran l'estatut d'autonomia i la Generalitat, quan aquesta superi la fase provisional? Ara mateix, certament, és impossible de respondre. Dependrà bàsicament de l'evolució de la situació política tant dins Catalunya com a la resta d'Espanya. Però, malgrat aquesta incertesa, és evident que es pot començar a treballar en aquest sentit. I això és el que han fet Josep Maria Vallès, professor de dret polític de la Universitat Autònoma de Barcelona, i Rafael Ribó, membre col·laborador del Comitè Executiu del PSUC i professor de teoria de l'Estat a la Universitat de Barcelona, amb la publicació d'unes "Bases per a l'Autonomia de Catalunya". Els hem entrevistat perquè ens en parlin.

—L'elaboració, d'aquestes bases per a l'autonomia de Catalunya, ¿ha estat una iniciativa privada vostra?

—No, en absolut. Tots els àmbits del Congrés de Cultura Catalana fan un document públic al final de les seves reunions de treball. I l'àmbit d'institucions, del qual nosaltres dos som els coordinadors, va decidir també fer un document. Aquest són les bases per a l'autonomia de Catalunya.

—¿Quines són les bases que vosaltres heu desenvolupat?

—En primer lloc cal dir que només és un document de treball, que deixa les portes obertes tant si la futura Constitució és de tipus federal com d'autonomies. Això significa que les bases tenen elements vàlids tant per a un estatut d'autonomia com per a una constitució a nivell de tot l'Estat. Les bases segueixen el títol d'un estatut normal. Tenen un títol sobre: Catalunya i Generalitat, competències, institucions, finances, relacions amb la resta de l'Estat, reforma de l'Estatut i normes transitòries. Ha de quedar clar, però, que les bases són només un instrument per anar cap a l'Estatut. Hauran de servir als parlamentaris per elaborar l'Estatut que el poble plebiscitarà i que ens permetrà elegir el Parlament.

—¿Quina semblança tenen les bases amb l'Estatut del 32?

—S'ha partit d'aquella fórmula que va oferir el PSUC l'any 65, després del seu II Congrés, de reivindicar els principis i institucions de l'Estatut de 1932 com a primer pas cap a l'autodeterminació. Però la realitat és que Catalunya no és al 1932 i, per tant, les bases superen aquell estatut. El superen en allò que fa refe-

rencia a les competències de la Generalitat, com les prestacions socials, la seguretat social, la política d'atur, els mitjans de comunicació, especialment la televisió catalana, que haurà de ser regulada per la Generalitat, i s'ha potenciat també tot allò que es refereix a les finances, com els recursos propis de la Generalitat, alhora que es proposen fórmules de solidaritat en el desenvolupament de les nacionalitats i regions més endarrerides d'Espanya.

—Respecte a la qüestió dels Països Catalans, què en diu?

—A diferència de l'Estatut de 1932, a les bases hi ha la possibilitat que la Generalitat coordini els seus serveis amb altres governs autònoms fins arribar a fórmules d'articulació. Volem fer front, d'aques-

veuen a les bases?

—S'ha pres l'opció d'enumerar-les més que reglamentar-les. Des d'una perspectiva unitària creiem que el tema s'ha de regular dintre de Catalunya, ja que les diferents forces polítiques poden tenir concepcions diferents sobre les institucions internes. El text afirma que el principi democràtic ha de presidir les institucions catalanes i diu també les que creiem que hauria d'haver-hi. D'una banda, les que ja existien a l'Estatut de 1932, és a dir el president, el Parlament, el Consell Executiu i el Tribunal Superior de Justícia. Hem afegit una nova institució que llavors no existia: l'ombudsman, és a dir, una figura independent, nomenada pel Parlament, encarregada de vetllar pels drets dels ciutadans i amb facultats per investigar les violacions dels drets d'una persona si aquesta posa la corresponent denúncia. Té també facultats per decidir si el ciutadà tenia raó. Aquesta figura de l'ombudsman s'ha anat es-

amb la resta de l'Estat?

—La Generalitat haurà de tenir autoritat per resoldre, en última instància, les matèries de la seva competència, sense que les institucions de l'Estat puguin intervenir en qüestions que ja han estat resoltes a Catalunya per la seva administració. Un altre aspecte important de les relacions amb l'Estat és que a les bases s'exclou la possibilitat que l'Estatut i la Generalitat puguin ser suspesos. Això ja té un antecedent històric quan, després dels fets d'octubre de 1934, es va suspendre l'Estatut: el Tribunal de Garanties Constitucionals va anul·lar aquesta suspensió l'any 36. Demanem, per tant, que no hi hagi la possibilitat de suprimir l'Estatut i la Generalitat de forma unilateral, sense tenir en compte el parer de Catalunya. El mateix demanem respecte a la reforma del règim autonòmic.

—Segurament la relació econòmica i financera amb la resta de l'Estat serà un dels problemes més difícils de resoldre. ¿Quina solució hi doneu vosaltres?

—El projecte ha corregit els plantejaments dels Estatuts de 1931 i de 1932 tant per raó dels progressos de la tècnica fiscal com pels canvis polítics dels darrers anys. S'ha considerat que no era garantia la subvenció anual provinent del govern central, perquè aquesta posava en qüestió cada any l'administració autònoma. S'ha proposat que es basi en un principi d'unitat fiscal —això ho reclama la tècnica fiscal moderna—, però a la vegada ha d'existir una sobirania fiscal de la Generalitat. Això vol dir que tots els recursos econòmics que surtin de Catalunya han de ser recollits per la Generalitat. El tercer principi és el de la solidaritat amb els pobles. Proposem que el producte recollit, tenint en compte el criteri de la sobirania fiscal de la Generalitat, es divideixi en tres quotes: La primera se la quedaria la Generalitat per a les seves necessitats de govern. La segona seria la part que es cedeix a l'Estat perquè pugui pagar els assumptes generals que no s'aborden des de Catalunya; és a dir: l'exèrcit, la representació diplomàtica, els correus i tot el que fa referència als serveis estatals. I la ter-

cera quota seria la que aniria a parlar a una caixa de solidaritat entre els pobles a través de la qual les nacionalitats i regions més riques de l'Estat hauran d'aportar recursos per ajudar a solucionar els desequilibris regionals. Catalunya, per tant, cediria alguns dels seus recursos. Evidentment, la caixa s'administraria amb la participació de les diferents nacionalitats i regions per evitar que, de nou, els recursos s'acumulessin en una sola regió.

—¿Creieu que aquestes bases poden ser recollides o acceptades per les persones encarregades de fer una nova constitució, tenint en compte l'actual correlació de forces a nivell estatal?

—Sabem que, en un noranta per cent, s'estan recollint els plantejaments d'aquestes bases a la nova constitució que s'haurà de debatre a les Corts. Almenys, en tot allò que es refereix a la regulació de la qüestió dels estatuts en sentit ampli. A tot l'Estat espanyol hi ha una conscienciació important respecte al problema i, malgrat campanyes en contra, hem d'esperar que una constitució democràtica reculli aquests elements.

—¿Fins a quin punt aquestes bases seran acceptades per totes les forces polítiques catalanes?

—S'ha de tenir en compte que en la seva elaboració han participat estudiosos de tots els grans partits catalans, a més d'experts independents políticament. Les bases tenen com a fonament els estatuts històrics, fórmules d'autogovern emprades a tot el món, però també s'han tingut en compte les propostes dels diferents partits. Nosaltres hem fet una síntesi de tot això i és d'esperar un gran consens. Ara bé, com ja hem repetit, les bases només són un instrument de treball, i, per tant, quan vàrem lliurar-les als parlamentaris érem conscients que ells són ara els qui han d'impulsar el nou estatut. Tots sabem que la Generalitat provisional

és limitada i ens interessa, a tots els catalans, escurçar al màxim aquesta provisionalitat. Ens interessa un estatut que ens permeti, com més aviat millor, elegir el futur Parlament de Catalunya.

ALBERT PRESAS

Josep Maria Vallès i Rafael Ribó, responsables de l'elaboració de les "Bases per a l'autonomia de Catalunya".

—Si us sembla, podríem parlar d'alguns temes especialment polèmics. Per exemple els immigrants. ¿Com resoleu el problema?

—En totes les bases hi ha un esperit d'absoluta igualtat entre tots els ciutadans que viuen a Catalunya. S'ha simplificat al màxim la fórmula

ta manera, a obstacles constitucionals antidemocràtics, com l'article 13 de la constitució republicana que prohibia la federació. Volem també deixar les portes obertes perquè, mitjançant la lliure decisió dels pobles, es pugui anar a fórmules d'integració.

—¿Quines institucions es pre-

tenent per tot Europa, i països com Anglaterra i Alemanya la tenen. Lentament, però, s'ha anat rebaixant la seva autoritat. Nosaltres proposem que el nom català sigui el de "síndic de greuges", perquè ja tenim alguns antecedents històrics.

—¿Quines relacions preveieu